Василь Бойчук

Презентація в Інституті Східної Європи(ІСЄ) наукових та архівних напрацювань з «Історії Львівської Ставропігії (1586-2016рр.)» засновника та директора ІСЄ академіка Віктора Ідзьо «Львівський Ставропігіон – історія, християнська культура, традиції», на вересневій науково-учбовій нараді на Кафедрі Українознавства Інституту Східної Європи 1 вересня 2016 року з нагоди початку в Університеті «Львівський Ставропігіон»(УЛС) нового освітньо-навчального 2016-2017 року.

1 вересня 2016 року в приміщенні Інституту Східної Європи, за участю ректора УЛС, професора Я. Кміта, проректора УЛС, професора Р. Рацин, проректора УЛС О. Попруженка, вчених Кафедри Українознавства, працівників Інституту Східної Європи, відбулася презентація наукових праць та архівних напрацювань засновника та директора Інституту Східної Європи, завідувача Кафедрою Українознавства доктора історичних наук, професора, академіка АНВШ України Віктора Святославовича Ідзьо «Львівський Ставропігіон – історія, християнська культура, традиції»(1586-2016рр.). Презентація нової наукової праці та архівних досліджень директора Інституту Східної Європи, завідувача Кафедрою Українознавства, доктора історичних наук, професора, академіка АНВШ України Віктор Ідзьо «Львівський Ставропігіон – історія, християнська культура, традиції», приурочена 430 - річниці з часу заснування Львівської Ставропігії(1586-2016рр.) та 15-ти літтю заснування та діяльності Інституту Східної Європи(2001-2016рр.), а також початку навчально-учбового 2016-

2017 року в Університеті «Львівський Старопігіон». Слід наголосити, що на науково-освітній нараді, в першу чергу вчені Кафедри Українознавства та працівники Інституту Східної Європи УЛС уклади та затвердили перспективний план діяльності Інституту Східної Європи та Кафедри Українознавства на 2016-2017 навчальний рік, відзначили вихід нової монографії академіка Віктора Ідзьо до 150-ліття М.С. Грушевського, презентацію якої призначили на **22 листопада 2016 року о 17-00** в «Книжковому Дворику», що в місті Львові...

Слід наголосити, що на першому вересневому науково-освітньому засіданні та науковій презентації взяли участь всі науково-освітні співробітники: доктор фізико-математичних, професор Кафедри Українознавства, наук І.В. Огірко, доктор філологічних наук, професор Кафедри Українознавства, віце-президент та академік АНВШ України П.П. Кононенко, доктор філологічних наук, професор Кафедри Українознавства З.В. Партико, доктор філософських наук, професор Кафедри Українознавства М.П. Недюха, доктор філософських наук, професора Кафедри Українознавства Т.П. Кононенко, доктор філософії, професор Кафедри Українознавства В.С. Гаркуша, доктор філософії, професор Кафедри Українознавства О.В. Огірко, доктор філософії, професор Кафедри Українознавства, Я.М. Кміт, професор Кафедри Українознавства, санскритолог В.О. Кобилюх, філолог, професор Кафедри Українознавства Б.І. Сушинський, доцент Кафедри Українознавства В.О. Хитрук, доцент Кафедри Українознавства В.С. Артюх, доцент Кафедри Українознавства В.В. Гаюк, доцент Кафедри Українознавства Т.Б. Каляндрук, доцент Кафедри Українознавства М.Д. Кардащук, завідувачі відділень Кафедри Українознавства: О.В. Фецяк, О.В. Дудин, І.К. Мельничук, І.В. Духовний, К.О. Хоронжук, викладачі Кафедри Українознавства: В.С. Пилат, Г.Ю. Гриценко, Д.В.Корній та інші.

На презентації ректором Університету «Львівський Ставропігіон», професором Я.М. Кмітом було наголошено, що: «наукова праця академіка Академії Наук Вищої Школи України, доктора історичних наук, професора, директора Інституту Східної Європи та завідувача Кафедри Українознавства Університету «Львівський Ставропігіон» Віктора Ідзьо «Львівський Ставропігіон – історія, християнська культура, традиції» приурочена 430 - річниці заснування Львівської Ставропігії та 15 - ти літтю Інституту Східної Європи, 35-літтю науково-педагогічної діяльності автора(1979-2016). Ректором Університету «Львівський Ставропігіон», професором Я.М. Кмітом відзначено, що наукова праця академіка Академії Наук Вищої Школи України Ідзьо «Львівський Ставропігіон – історія, християнська культура, традиції» вперше засобами сучасної історичної та архівної науки робиться глибокий, фактологічний аналіз архівних та письмових джерел, більшість яких, під таким кутом зору досліджують ранню історію Львівської Ставропігії...». Науковцями Інституту Східної Європи було вирішено, на досліджені академіком В.С. Ідзьо архівні джерела з історії Львівської Ставропігії після презентації та обговорення на Кафедрі Українознавства Інституту Східної Європи, слід розмістити на Сайт Інституту Східної Європи для всестороннього ознайомлення з ними вченими…»…

На презентації свої наукових напрацювань з нагоди ювілею Ставропігії (1586 -2016рр.) директор Інституту Східної Європи, завідувач Кафедрою Українознавства доктор історичних наук, професор, академік АНВШ України Віктор Ідзьо наголосив: «З відновленням незалежності України наука і освіта стала власною справою українського народу.

Внаслідок дескридитації науково-освітніх закладів, які були утворені тоталітарним режимом УРСР та їх функціонуванння в Україні в посткоміністичний період, які фактично нічого новогго наукового не внесли в розвиток української науки та освіти в Україні, в лютому 2001 року постає та відновлюється науково-освітній заклад - Університет «Львівський Ставропігіон».

3 квітня 2001 року при Університеті «Львівський Ставропігіон» при УЛС засновується Інститут Східної Європи, який ставить кардинально нові завдання в галузі незалежної від попередньої комуно-фашиської наукової системи УРСР - розбудову суто української науково-освітньої системи на суто українських науково-освітніх історичних та культурно-християнських традиціях.

Інститут Східної Європи спрямований на незалежній від комунао-фашитського міністерства освіти і науки УРСР та пост-комуністичної України розвивати основи українського наукового, соціально-культурного, християнського-релігійного прогресу для формування інтенлектуальнго потенціалу в українських освітян та науковців. З метою реаолізації наукво-освітніх в першу чергу гуманітарних завдань Інститут Східгної Європи в 2003 році відкрниває на своїй базі Кафедру Українознавства, яка згідно потребами координації наукво-освітніх процексів підпорядковується Національному науково-дослідному Інституту Українознавства Міністерства освіти і науки України. В 2005 році Кафедра Українознаввства засновує свй фаховий друкований орган – науковий журнал «Українознавець», який в 2015 році відзначив своє 10-ти ліття. Хочу наголосити, хоча Інститут Східної Європи було відкрио при Університеті «Львівсвький Ставропігіон» Інстиут залишається з Кафедрою Українорзнавства, самоврядною, самлостійною науково-освітньої організоацією. Сама ідея відкриття Інституту Східної Європи при Університеті «Львівський Ставропігіон» була спрямована на противагу старим комуно-фашитським науково-освтінім інститутам УРСР…

Університет «Львівсвький Ставропігон» з лютого 2001 року - це нова відновлена українська науково-освітня установа, яка постала в Україні у слід за Києво-Могмлянсько та Острозькою Академіями.

Слід наголосити, що вже у 1586 році було розроблено «Статут Львівського Успенського Ставропігійського братстсва», який був затверджений антіохійським патріархом Йоакимом. Антіохійський патріарх Йоаким надав Львівському Успенському братству та його школі привілей Ставропігії, тобто незалежність від церковної ієрархії. Цей Статут і привілей для школи підтвердив також Костянтинопольський патріарх Ієремія.

У Ставропігійській школі навчалися діти різних майнових станів…

У Братській школі працювали відомі в той час культурно-освітні діячі. Одним із них був Петро Могила, який і заснував по зразку Ставропігійської школи Києво-Могилянську колегію, яка в подальшомиу перерсла в Академію.

Характеризуючи документи з архівів, з нагоди ювілею Львівської Ставріопігії (1585-2016рр). – надаємо можливіть світовой науково-освтіній еліті познайомитися з ранніми архівними документами XVI-XVII століть» починаючи з 1580 року, наголосив у висновок своєї доповіді директор ІСЄ, д.і.н., академік Віктор Ідзьо…».

Подаємо нище грамоти польських королів, Молдавських господарів, які засвідчують функціонування в XVI столітті Ставроіпійського братства та його школи. Подаємо нище документів також 2 його печатки з 1591 року…

Въ Вильнѣ, 28 мая 1580 г.

Мандатъ польского короля Стефана Баторія къ начальству города Львова котрымъ король за ходатайствомъ Константина Корніакта запрещаетъ творити пречятствія въ созданіи церкви матери Божой и въ строеніи звонницы, и приказуетъ щобы мѣщане греческого обряда сохраняемы были въ полной свободѣ вѣроисповѣданія.

Stephanus dei gratia rex Poloniae, magnus dux Lituaniae, Russiae, Prussiae, Masoniae, Samogitiae et Transylvaniae princeps.

Amatis: proconsuli, consulibus, advocato et scabinis civitatis nostrae leopoliensis fidelibus nobis dilectis gratiam nostram regiam. Famati fideles dilecti! Exposuit coram nobis in querela generosus Constantinus Corniactus, thelonearum nostrorum in Russia praefectus, suo et aliorum ritus graeci civitatis nostrae leopoliensis incolarum nominibus ipsos ex parte usus ecclesiae ritus graeci tituli beatae Mariae virginis in platea ruthenica ibidem sitae a fidelitatibus vestris impediri sibi aiudicium ipsam ecclesiam et turrim sive campanile reedificare campanasque in eo campanili, quod penes dictam ecclesiam aedificatum est, collocare interdici, supplicavitque nobis ut eisdem Ruthenis hac in parte remedia iuris opportuno prospicere dignaremur. Cum vero nos omnia iura et privilegia universorum subditorum nostrorum sarta tectaque conservare sancte receperimus ipsiusque religionis ruthenicae a serenissimis antecessoribus nostris Poloniae regibus Ruthenis liber usus cum in regno nostro tum in dicta civitate nostra leopoliensi concessus fuerit, mandamus fidelitatibus vestris, ut tam dictum Constantinum Corniactum quam ceteros ritus graeci praenominatam ecclesiam reedificare, restaurare, campanas in dicto campanili iam aedificato collocare omnibusque praerogativis ipsis a serenissimis antecessoribus nostris antiquitus concessis per nosque approbatis pacifice et sine quovis impedimento vel contradictione frui nec non etiam wladicam leopoliensem iurisdictionem (!) suam more solito in dicta ecclesia exercere libere sinant et permittant. Pro gratia nostra fidelitates vestrae aliter non facturae. Datum Vilnae, die XXVIII mensis maii, anno domini MDLXXX, regni vero nostri anno quinto.

По лѣвой сторонѣ собственноручная подпись:

Stephanus rex. L. S.

Въ Варшавѣ, 17 апрѣля 1598 г.

Жигмонтъ III., король польскій, позволяе молдавскому воеводѣ, Іеремія Могилѣ, строити церкви во Львовѣ и приказуетъ, щобы не дѣлати ему изъ построенѣ нѣякихъ пречятствій.

Sigismundus Tertius dei gratia rex Poloniae, magnus dux Lithuaniae, Russiae, Prussiae, Masoviae, Samogitiae, Livoniae, que et cet. nec non Suecorum, Gothorum, Vandalorumque haereditarius rex. Significamus praesentibus litteris nostris quorum interest universis et singulis: Expositum nobis est nomine magnifici Hieronimi Mohila, palatini Moldaviae, cum templum graeci sui ritus in civitate leopoliensi, ante a decessoribus suis palatinis Moldaviae constructum, opera et forma magnificentiore ac praestantiore construere velle supplicatumque, ut ad id consensum nostrum regium illi praeberemus. Nos igitur, cum non solum ad studium eius et devotionem ritus sui hoc pertinere sed etiam ad ornamentum dictae civitatis nostre leopoliensis censeremus iamque a diuturno tempore templum illud ruinosis operis in civitate illa extet (?), permittendum hoc illi patavimus permittimusque praesentibus atque ad omnium quorum interest notitiam deducimus, mandantes, ne praedictum magnificum palatinum Moldaviae in aedificatione hac impediant aut alio pacto moventur, sed circa consensum hunc et permissionem nostram conservent. In cuius rei fidem praesentes manu nostra subscriptas sigillo regni communiri mandavimus. Datum Varsaviae, die XVII mensis aprilis, anno domini MDXCVIII°, regnorum nostrorum polonici undecimo, suetici vero anno quinto.

По лѣвой сторонѣ собственноручная подпись:

Sigismundus rex.

Оригиналъ пергаменный, долгота его 21 а ширина 40 сантиметровъ. Въ долинѣ виситъ на шелковомъ сино-жолто-черномъ шнурку восковая печать великая.

Во Львовѣ, 14 ноября 1598 г.

Угоноръ (интерциза) Братства Успенія пр. Богородицы съ Амбросіемъ, мѣщаниномъ и мураремъ львовскимъ, приступившимъ къ двомъ попереднимъ интерцизамъ изъ гг. 1591 и 1597.

Во имѧ ѡтца и сына и святого дꙋха аминь. Рокꙋ божиѧ аѳчи, мѣсѧца новбрия д҃ дня, святого апостола Филиппа.

Сталосѧ въ домꙋ братскомъ при битности всего братства львовского храма ꙋспенія пресвятыѧ богородица присно дѣвы Маріѧ въ Львовѣ певное и згоданое постановение межи нами братствомъ и межи славетнымъ паномъ Амврожимъ мещанномъ мꙋларемъ львовскимъ, котрый приступилъ до интерцизы першои Павла Римлянина мꙋлара львовского въ рокꙋ аѳча, мѣсѧца марта в҃го дня ꙋчиненой, также и до интерцизы второй, котораѧ ꙋчинена съ паномъ Войцехомъ Капиносомъ мещаниномъ мꙋларемъ львовскимъ въ рокꙋ аѳчд҃ мѣсѧца ѡктоврия з҃ дня, выймꙋючи постановение самому панꙋ Войцехови ѡ выдаваню камене изъ горъ красовскихъ только становячи съ паномъ Амврожимъ (съ стороны[1]) мꙋровʼанѧ церкʼве[2]) львовское ꙋспенѧ пресвятыѧ богородица и домовъ церковныхъ, на що сѧ подпалъ панъ Амврожий весполъ съ паномъ Войцехомъ зезволившися зобополне пилновати на роботѣ ведлꙋгъ мистровской повинности своее ажъ до скончена роботы, мѣрꙋ предъ часомъ выдавати и ѡ всѣхъ потребахъ предъ часомъ братствꙋ ѡповѣдати и посполу ѡ томъ радитися, абы жадная година презъ роботы не вакговала для непилности мистровской. А еслибы презъ непилность мистровскꙋю шкода якая въ роботѣ сталаса, тогды никого иншого едно до тыхъ пановъ мистровъ вышеномѣненыхъ братство маетъ мовити. А маютъ пилновати вставичне весполъ во всемъ мѣры тесана камена и ѡсажена и мꙋрована статечного межи всею челядю и ꙋчнами ихъ, также и (съ стороны[3]) стосованѧ каша и всей материй що до роботы мꙋлярское належатъ якъ помѣненыхъ такъ и непомѣненыхъ речей — челяди въ роботѣ всей пилновати скаровъ корчмныхъ и порожнеи мовы и ростерковъ межи челядю недопꙋщати и пяныхъ на роботꙋ не приймати и челяди на иншꙋю роботꙋ такъ товаришовъ якъ и ꙋчневъ не ѡтбирати. А скончивши каждый тыждень въ роботѣ маютъ приходити мистрове панъ Войцехъ и панъ Амврожий весполъ съ челядю до ѡтбирана заплаты на зкыклое мѣсце, абы щоколвекъ неслꙋшного пригодилобысѧ межи челядю или якая шкода въ роботѣ въ томъ тыждню, абы сѧ въ сꙋботꙋ при заплатѣ напоминати, шкоды нагорожати и на карность кинного до ꙋрядꙋ належачого ѡтсылати, абы на роботѣ жадныхъ ростерковъ и скаровъ и шкодъ не бывало, але якъ на мѣсци святомъ церковномъ зо всякою ꙋчтивостю и зъ боѧзню божею вѣрне роботы пилновали. А маетъ быти съ стороны[3]) пана Амврожего товаришовъ шесть и ꙋчневъ добрыхъ два, также якъ и изъ стороны пана Войцеховы товаришовъ з҃ и ꙋчневъ добрыхъ два, таковые сѧ братствꙋ подовати бꙋдꙋтъ: заплатꙋ свою мистровскꙋю на каждый тыждень панъ Амврожий маетъ ѡтъ братства ꙋзѧти золотыхъ полскихъ два, также якъ и панъ Войцехъ на каждый тыждень взѧти маетъ золотыхъ полскихъ два. А тосмы придали до сей интерцизы помѣненымъ тымъ двомъ мистромъ давати ѡсобно Войцехꙋ и Амврожемꙋ каждого тыждня по копѣ для вставичности и пилности доброи роботы. А еслибы въ непилности ихъ якобые колвекъ шкоды въ роботѣ ставалися, напоманꙋвши два или трикроть, маютъ за то ѡтповѣдати и шкоды нагорожати, а мы волни бꙋдемъ собѣ иншихъ мистровъ до роботы приймати. А для лѣпшей певности печать братства нашего до сее интерцизы притисꙋвши ѡсобне подписали есмо сѧ.

Вси купно еже воХристѣ братство храма ꙋспенія богородица леополитѣ.	*Ja Voycich Kapinos* ręką własną	*Ambrozi* parichilni ręką swo podpisał
Печать братства: Успеніе.	Печать съ клейномъ и буквами: W. K.	Печать съ клейномъ и буквами: A. S.

Оригиналъ на полъ листа паперу. Подъ подписями три печати, вытиснены на паперѣ.

1) Выпущено только: „стороны.“ 2) Буквы въ знакахъ [ ] суть выдеры. 3) Выпущено: „и стороны.“

Во Львовѣ, 7 октября 1597 г.

Уговоръ (интерциза) Братства Успенія пресв. Богородицы съ Войтѣхомъ Капиносомъ, мѣщаниномъ и мурарємъ львовскимъ, который приступаєть на желаніе своего зяти, Павла Римлянина, къ посередно заключеной интерцизѣ изъ дня 2 марта 1591 г.

Во имѧ ѡтца и сына и скѧтаго дꙋха аминь. Року божиѧ ѧфчз, мѣсѧца ѡктоврия ѕ҃ дня.

Сталосѧ въ домꙋ братскомъ при бытности всего братства львовъскаго храма ѕ҃ѳнинѧ пресвѧтыѧ богородица присно дѣвы Марии во Львовѣ такъ Грековъ якъ и Рꙋси певное и згодливое постановенѧ межи нами братствомъ и межи славетнымъ паномъ Войцѣхомъ Капиносомъ мѣщаниномъ мꙋляромъ львовъскимъ тестемъ Павла Римѧнина, майстра роботы церкве ѕ҃ѳнинѧ богородица, ижъ той-то вышъ речиный панъ Войцѣхъ за подволенѧмъ зѧтѧ своего Павла Римѧнина приступилъ и подвижалсѧ роботы церкве ѕ҃ѳнинѧ богородица доровлати весполъ изъ зѧтемъ своимъ, котрую-то зѧтъ его Павелъ почалъ, подвалѧючи и приставаючи до интерцызы и до рейстрꙋ разъ зѧвꙋбоволи ѕ҃ѳнинной межи братствомъ и межи Павломъ Римѧнином зѧтемъ его въ роцꙋ ѧфчз марта в҃го дни, досыть чинити ведлугъ интерцызы: Ижъ повиненъ камень тесаный на звыших и на должъ ѡтдавати якъ въ церкой интерцизѣ стоитъ каждый локоть просто гладко и замсовано вытесаного камени повиненъ ѡтдати на кгрꙋнте намъ — локоть за д҃ гроший и фꙋра его маєть быти тому камени — тое тежъ еще придаючи до до сеѣ (!) интерцызы, ижъ тотъ камень локтевый на широкость повиненъ ѡтдавати єдино сто локтей по полъ локтѧ на широкость, а дрꙋгое р҃ локтей по полъ третѣ чверти, а третее р҃ локтей по г҃ чверти на широкость. И все тое выготовавъши по д҃ грошей маєть ѡтдати якъ сѧ рекло на кгрꙋнте. А высокость ведлугъ церкви интерцызы заховатисѧ маєть; и тымъ способомъ повиненъ ѡтдавати камень ажъ до совершенѧ церковнѣ роботы всѣ. А иные штуки великие на столпы, то єсть на стлупы, ѡкрꙋглые середние внутрные, а камень каждый на локоть высоко а на ширъ е҃ локтѣ безъ чверти вытесаный маєть быти. А за такий камень сꙋровый по м҃ гроший платити емꙋ маємъ, а фꙋра и тесане наше быти маєть[1]. А на филари на кантелѣ надворные и плазы великие тое мы фꙋровати и робити совѣ повинни нашею челядю и начинѧмъ выготовлати; толко емꙋ за сꙋровый камень на кгрꙋнте церковномъ кгды форманє наши приведутъ ѡтмѣрившии повинни естесмо за каждый локоть по д҃ грошѣ польскихъ платити. А що бы чверть або полтори сꙋровый камень выносилъ надъ мѣрꙋ достаковысѧ, того не повинни естесмо ему платити. Єсливы тежъ ѡтъ тыхъ штукъ великихъ, что на филари пойдутъ, мѣра зꙋполна не выносила ведле потребы, того мы братство на томъ шкодовати не повинни, але майстеръ якъ на своемъ камени, такъ тежъ и въ иныхъ штукахъ заховатисѧ маєть.

Што тежъ на майстра идетъ заплата кгды робота пойдетъ на мурѣ ведлугъ церкой интерцызы и звыклого ѡбычаю тое на єдиного майстра а не на двохъ ихъ майстровъ заплата пойти маєть якъ на єдного майстра и ѡна за єдного майстра розꙋмѣны быти маютъ.

Штуки тежъ предголовники, котрие маютъ быти по полтора локтѧ и по е҃ локти на долгость, или безъ чверти по е҃ локтей, а на высокость по полъ локтѧ или вышше, а широкость полъ локтѧ, р҃ полтретѣ чверти, р҃ и г҃ чверти, р҃, маютъ быти плачено на кгрунтѣ за сꙋровый локоть нерозбленого по ѕ҃ грошей изъ фꙋрою майстрокою. Єсли бы тежъ майстеръ Войцѣхъ нешиленъ былъ въ роботѣ на мурѣ и въ дозорѣ товаришовъ и роботы ихъ, на чомъ посполитый церковный скарбъ шкодꙋ подыймовати бы мѧлъ, то го напомнѣвши два или г҃ кротъ коли будемъ и дрꙋгого майстра придати до роботы церковнѣ, а инъ то єсть Войцѣхъ майстеръ томꙋ противнымъ быти не маєть, але исъ нами весполъ позволити и ꙋжити и волно припустити его маєть бу совѣ. [2]А для лепшѣ вѣры приложили есмо печати и рꙋками подписалисѧ[3] власными[4].

Єси купно ажъ ѡ Христѣ братство храмꙋ ѕ҃ѳнинѧ богородица лѣвполитъ.[5]

Печать братства съ вежою.

Ja Woycich Kapinos

ręką miski łmoski ronko własno.

Печать Капиноса съ клейномъ и буквами: W. K.

Оригиналъ на листѣ пергу.

1) Слова: „А фура и тесане наше быти имѣть" суть вставлены в писмы сверхъ строчки другою рукою. Есть то тая самая рука, которою выписавая послѣдняя часть интерцизы относящаѧся ко до подписи братства.

2) Отъ словъ: „А для лепшѣ вѣры..." начинаєть ся тая самая рука, которою выписаны словъ вставленныя подъ [1]).

3) Въ текстѣ читаемо: „подписалъ."

4) Тутъ сдѣланъ знакъ подписи.

5) Слѣдуетъ закрутъ представляющой собственноручную подпись.

Во Львовѣ, 2 марта 1591 г.

Уговоръ (интерциза) между братствомъ Успенія пресв. Богородицы съ одной стороны, а Павломъ Римляниномъ, майстромъ мурарскимъ (архитектомъ) съ другой стороны, относительно доставки и обтески камня и строенія церковныхъ стѣнъ.

Во имѧ ѡтца и сына и святого дꙋха аминь. Року божего афча мѣсяца марта е^го дня.

Сталося въ дому братскомъ при бытности всѣхъ купноежъ ѡ Христѣ братий храма Ѕвященна пресвятыя богородица и присно дѣвы Марѡ въ мѣстѣ Львовѣ такъ Грековъ яко Рꙋси нинное постановленя и згодливое между нами братствомъ Ѕвященна пресвятыя богородица закона греческого зъ одной стороны а славетнымъ паномъ Павломъ Римлянинномъ муларомъ львовскимъ зъ дрꙋгое стороны, съ которымъ-то Павломъ муларомъ нинное вчиняли постановленя и зъединали до выготованя и вытесаня камена такъ гладкого яко замсованого ведлугъ своеи формы и видерунку, который есть поданый до братства нашего ведлугъ которого видерунку за помочꙋ божею маетъ стати церковъ Ѕвященна пресвятыя богородица въ мѣстѣ Львовѣ а повинен будетъ панъ Павелъ муларъ тотъ камень дати ѡтъ горы Красока своимъ коштомъ зготовати и вывезти на мѣсце назначное то єстъ до мѣста на крꙋтъ, где ся будетъ муровати церковъ вышше речинная. Мы тыжъ братство Ѕвященна пресвятыя богородица маемо платити пану Павлови мулареви за каждый локоть камена выробленого такъ гладкого яко и замсованого по грошей полскихъ дѣвяти. А кгды прийдетъ до трꙋднейшихъ формъ тесати здоры или рита якое, такъ будетъ ведлугъ роботы ему заплата: который-то камень каждый не маетъ быти на высокость тонши ѡтъ полъ локтя. Который бы камень былъ высокостю толстый на локоть, таковый маетъ ся платити за два локтѣ: а еслибы тыжъ который камень высокостю въ товщи не выносилъ дꙋбленого локтя, таковый маетъ быти плаченъ за единъ подолжный локоть. А кгды южъ ся помочю божею зачнетъ ся робота въ мурованю, тогды мы братство маемо платити помѣненому майстрови на каждый тыждень коли робота ити будетъ по золотыхъ два полскихъ кгды товаришовъ въ роботѣ д҃ или ѯ҃ будетъ. А если будетъ потрема товаришовъ ѿ. маемо платити тому-то майстреви по золотыхъ два и грошей ѿ на роботѣ ѡсмыхъ товаришовъ. А то маетъ быти на коли нашей братской, колко мы схочемъ поставити собѣ на роботу товаришовъ. А товаришомъ платити будемо, якъ мы сами изъ ними зъединаемо. А панъ Павелъ вышше помѣненный майстеръ такъ выготованямъ яко и ѡтданямъ камена также въ мурованю церкве камень и роботу мурокъ повинен ѡтдавати кѣрне ѡпатрне и статечне выправуючи ведлугъ ѡвѣдомости своего и постановленя вышше речинного: которой-то роботѣ и Павелъ Римлянинъ, майстеръ муларъ львовский, подпалемся досыть чинити и взялемъ ѡтъ панокъ братства вышше помѣненого такъ Грековъ яко и Рꙋси всѣхъ посполу золотыхъ полскихъ сѣмдесятъ. А для лѣпшей вѣры и певности печать нашу братскую прикладаемо и рꙋку купно подписуемо.

Во лѣвой сторонѣ:

Вси купно дѣ ѡ Христѣ братство храма Ѕвященна пресвятыя богородица присно дѣвы Марѡ мещане львовские.[1]

Печать братства.[2]

Во правой сторонѣ:

Io Paulo Romano muratore de Leopoli per questo che a fato mercato et el mio sugello o meso et me sotto scrito de propria mano.[3]

piu o philgliato per questo bali sopra deti fiorini otanta cioè 80.[4]

Печать Павла Римлянина съ буквами: P. O.

Ку тому еще взялъ всмьдесятъ золотыхъ полскихъ на тотъ же камень.[5]

Оригиналъ на листѣ пергаменту съ двома печатями вытисненими на паперѣ.

На обратной сторонѣ читаемъ: «Интерциза постановленя мурованя церкве зъ муларомъ:» писано тойже самой руки, что и уговоръ.

1) Тутъ видно закрутъ въ видѣ латинской буквы „N" имѣвшій представлять собственноручную подпись.

2) Печать братства представляетъ изображеніе: Успенія Богородицы; есть тѣмъ главнымъ изображеніемъ находится меньшее, которое представляетъ присутствующую церковь, вѣроятно храмъ Успенія. Въ обводѣ печати читаемъ: **Братство львовское храма ѡсвященя богородица.**

3) При послѣдней буквѣ слова: „mano" т. е. при „o" видно закрутъ, имѣвшій заступити подпись.

4) Слова тѣ писаны рукою Павла Римлянина. Правильно должны были такъ быть написаны: Io Paulo Romano muratore de Leopoli per questo che ho fatto mercato ed il mio sugello ho messo e mi sotto scritto da propria mano più ho piliato per questo baglia sopra detti fiorini otanta, cioè 80. То значитъ: Я Павелъ Римлянинъ муларъ львовскій на тую интерцизу печать мою приложилъ и подписалъ собственною рукою, что я взялъ сверхъ уговора за тую роботу выше речимыхъ осмидесять золотыхъ, то есть 80.

5) Слова тѣ вынесены другою рукою, не тою самъ писалъ уговоръ.

Во Львовѣ, 24 іюня 1637 г.

Уговоръ (интерциза) Братства ставропигійского съ Николаемъ Петрахновичемъ, живописцемъ львовскимъ, на счетъ живописного украшенія церкви Успенія пр. Богородицы во Львовѣ.

Miedzy zacnie sławetnemi pp. prouisorami y bracztwem mieyskym lwowskym cerkwie Wniebowzięcia B. P. M.[1]) z iedney, y panem Mikołaiem Pietrachnowicem mieszczaninem y malarzem lwowskym — przy obecności y pozwoleniu na to panicy Anastaziey Fiedorowey, niebozczyka pana Fieodora malarza zony, wdowy — z drugy strony, stanęło pewne postanowienie względem wyrobienia y wymalowania obrazow wszytkych tak iako od suycyrza iest oddano y wizerunkiem na to obiasnionno, ktorą to robote tak iako sama w sobie iest wszytkie iako nayozdobniey farbami przedniemi y trwałemi także y złotem samym feingholtem bez przysady żadney y bogato na gruncie dobrym wyprawioną y malowaną na naznaczony czas Narodzenia Panskiego, święta blizko przyszłego, w tym roku w czas wygotowac y oddac p. Mikołay pp. prouisorom pomienionyto powinien będzie; a pp. prouisorowie albo bracztwo za tę dobrze wyprawioną robote powinni mu będą względem zapłaty ogulny dac y odliczyc summe złotych polskych dwanascie setb y pułbeczek miodu wołoskiego przydatek, to iest: cztyrysta złotych zaraz, tak złotem feingholtem ze Gdanska rachuiąc iako ich samych na mieyscu kosztuie; w tę summę potrącic iako tyz co niebostanie pieniądzmi; drugą częsc: cztyrysta złotych o s. Michale, swięcie polskym; trzecią częsc: cztyrysta złotych przy oddaniu tey pomienioney roboty oddac y zapłacic bez zadnego zwłoczenia na dalszy czas tey roboty; także y warunkami gdzie by się co nie według umowy ustney nie podobało to to sobie z obocb stron statecznie słowa dotrzymac obiecali y przyrzekli y to postanowienie zobopolne podpisami rąk swoich własnych potwierdzili. Działo się we Lwowie w sobote, w dzień s. Jana Narodzenia, święta religiey greckiey, roku Pańskiego 1637.

По лѣвой сторонѣ:

Alexander Prokopowic

imieniem wszytkych pp. braciey.

Подпись собственноручная.

По правой сторонѣ:

Mykołay malarz Petrachnowyc

Подпись собственноручная.

Na tę intercizo y summe wyzey opisaną p. Mikołay wziął naprzod złoto malarzkie według rachunku regestru we Gdansku kupione. Item gotowemi pieniądzmi naprzod zł. 200 drugym razem zł. 200, trzecim razem zł. 100, czwartym razem po iarmarku zł. 200.[2])

Оригиналъ на чертѣ пиеру. На обратной сторонѣ читаемъ: „trzeba dac p. Mikołaiowi zł. 321—22½.“ Письмо тоже самой руки что и уговоръ.

1) Значитъ: „Błogosławionej Panny Mariey.“

2) Дошелъ тая сумма тою самою рукою, что и уговоръ.

Во Львовѣ, 24 іюня 1637 г.

Уговоръ (интерциза) Братства ставропигійского съ Николаемъ Петрахновичемъ, живописцемъ львовскимъ, на счетъ живописного украшенія церкви Успенія пр. Богородицы во Львовѣ.

Miedzy zacnie sławetnemi pp. prouisorami y bracztwem mieyskym lwowskym cerkwie Wniebowzięcia B. P. M.[1]) z iedney, y panem Mikołaiem Pietrachnowiczem mieszczaninem y malarzem lwowskym — przy obecności y pozwoleniu na to panney Anastaziey Fiedorowey, niebozczyka pana Fieodora malarza zony, wdowy — z drugy strony, stanęło pewne postanowienie względem wyrobienia y wymalowania obrazow wszytkych tak iako od suyczyza iest oddano y wizerunkiem na to obiasnionno, ktorą to robote tak iako sama w sobie iest wszytkie iako nayozdobniey farbami przedniemi y trwałemi także y złotem samym feingholtem bez przysady żadney y bogato na gruncie dobrym wyprawioną y malowaną na naznaczony czas Narodzenia Pańskiego, święta blizko przyszłego, w tym roku w czas wygotowac y oddac p. Mikołay pp. prouisorom pomienionym powinien będzie; a pp. prouisorowie albo bracztwo za tę dobrze wyprawioną robote powinni mu będą względem zapłaty ogułny dac y odliczyc summe złotych polskych dwanascie setb y pułbeczek miodu wołoskiego przydatek, to iest: czterysta złotych zaraz, tak złotem feingholtem ze Gdanska rachuiąc iako ich samych na mieyscu kosztuie; w tę summę potrącic iako tyz co niebostanie pieniądzmi; drugą częsc: czterysta złotych o s. Michale, święcie polskym; trzecią częsc: czterysta złotych przy oddaniu tey pomienioney roboty oddac y zapłacic bez żadnego zwłoczenia na dalszy czas tey roboty; także y warunkami gdzie by sie co nie według umowy ustney nie podobało co to sobie z oboch stron statecznie słowa dotrzymac obiecali y przyrzekli y to postanowienie zobopolne podpisami rąk swoich własnych potwierdzili. Działo sie we Lwowie w sobote, w dzień s. Jana Narodzenia, święta religiey greckiey, roku Pańskiego 1637.

По лѣвой сторонѣ:

Alexander Prokopowic

imieniem wszytkych pp. braciey.

Подпись собственноручная.

По правой сторонѣ:

Mykołay malarz Petrachnowyc

Подпись собственноручная.

Na tę intercizo y summe wyzey opisaną p. Mikołay wziął naprzod złoto malarzkie według rachunku regestru we Gdansku kupione. Item gotowemi pieniądzmi naprzod zł. 200 drugym razem zł. 200, trzecim razem zł. 100, czwartym razem po iarmarku zł. 200.[2])

Оригиналъ на четвертѣ листу. На обратной сторонѣ читаемъ: „trzeba dac p. Mikołaiowi zł. 321—22½.“ Письмо тойже самой руки что и уговоръ.

1) Заглавіе: „Błogosławionej Panny Mariey.“

2) Допись тая написана тою самою рукою, что и уговоръ.

Въ Сочавѣ, 22 февраля 1558 г.

Александръ, воевода молдавскій, увѣдомляетъ львовскихъ мѣщанъ греческого закона, що посылаетъ имъ на постройку церкви посредствомъ ихъ пословъ сто золотыхъ «личбы лядскои», обѣщаетъ поддерживати ихъ и на дальше при постройцѣ и собственнымъ накладомъ изготовити нужныи для церкви вещества.

Ио Александръ милостию божию воевода господарь земли молдавскои.

Пишемъ 8цтивымъ и славетнымъ паномъ мещаномъ львовскимъ всимъ посполите такъ старымъ яко и младымъ, которыи суть правоверной вѣры нашеи хрестиянскои закон8 греческого. Даемо вамъ на 8знание, ажь разумели есмо листу вашем8 и посломъ вашимъ, которыхъ есте доп8стили до насъ а на имя Волоса нех 8жинами его ижь вы съ помощию божию почали есте будовати храмъ божий церковь господню въ мѣсти львови. Ино и мы тому есмо радосни ижь вы мешкающи межи иновѣрци а закону своего wпустити не хочете, абы милостивый богъ васъ 8крепилъ и 8твердилъ ажбы есте и 8передъ не wслабили и полнили законъ хрестиянский. А мы черезъ тоты выше wписаныи послы ваши послали есмо вамъ на помочь сто золотыхъ личбы лядскои на будоване тое церкви господни и вижъ почали есте си ф8ндовати абы сѧ съ помощию божию могла скершена быти. И коли б8детъ w светомъ Гєwргии сеи весны, а богъ милостивый дасть намъ въ здорови дождати, ваша милость еще до насъ доп8стите люди ваши и дайте намъ знати w дѣле вашомъ, а мы еще хочемо васъ помочи, що намъ милостивый богъ дасть; и посолу съ тыми людми вашими а мы хочемо послати и наши люди добрыи и вѣрныи, и да буд8тъ видети дѣло ваше той церкви. Съ тымъ васъ полцаемо бог8.

Писанъ 8 Сочави подъ лѣто божего нарожения афинъ мѣсѧца февраля кѣ день.

На росказане его милости власное.

Хочемо туи церкви господни накладомъ нашимъ сътворити wбразы и завѣсы и врата и сосуды и иные священнические; чого вамъ потреба б8детъ дайте намъ знати, wдно не wслаблайте сами, а мы васъ хочемо спомочи, коли намъ милостивый богъ допоможетъ.

Оригиналъ на листѣ пергаменту, сложенный въ форме письма. На обратной сторонѣ печать воеводъ молдавскихъ, вытиснена на вѣрѣ. Печать представляетъ гербъ Молдавіи (голова вола съ проведеннымъ кольцемъ чрезъ ноздры носовыя). Въ ободѣ читаемъ: „печать Іо Александръ воевода и господинъ." На обратной сторонѣ листу нижеписанный адресъ: Славетнымъ и 8цтивымъ паномъ мещаномъ львовскимъ всимъ посполите живущимъ въ послушенстви закону греческого.

1) Документы эти отдѣльно были уже печатаны О. Петрушевичемъ изъ оригиналовъ въ „Времениикахъ Ставропигійскаго Института" въ гг. 1881, 1882 и 1883.

Въ Сочавѣ, 22 февраля 1558 г.

Александръ, воевода молдавскій, увѣдомляетъ львовскихъ мѣщанъ греческого закона, що посылаетъ имъ на постройку церкви посредствомъ ихъ пословъ сто золотыхъ «личбы лядскои», обѣщаетъ поддерживати ихъ и на дальше при постройцѣ и собственнымъ накладомъ изготовити нужныи для церкви вещества.

Ио Александръ милостию божию воевода господарь земли молдавскои.

Пишемъ 8цтивымъ и славетнымъ паномъ мещаномъ львовскимъ всимъ посполите такъ старымъ яко и младымъ, которыи суть правоверной вѣры нашеи хрестиянскои закон8 греческого. Даемо вамъ на 8знание, ажь разумели есмо листу вашем8 и посломъ вашимъ, которыхъ есте доп8стили до насъ а на имя Волоса нех 8жинами его ижь вы съ помощию божию почали есте будовати храмъ божий церковь господню въ мѣсти львови. Ино и мы тому есмо радосни ижь вы мешкающи межи иновѣрци а закону своего wпустити не хочете, абы милостивый богъ васъ 8крепилъ и 8твердилъ ажбы есте и 8передъ не wслабили и полнили законъ хрестиянский. А мы черезъ тоты выше wписаныи послы ваши послали есмо вамъ на помочь сто золотыхъ личбы лядскои на будоване тое церкви господни и вижъ почали есте си ф8ндовати абы сѧ съ помощию божию могла скершена быти. И коли б8детъ w светомъ Гєwргии сеи весны, а богъ милостивый дасть намъ въ здорови дождати, ваша милость еще до насъ доп8стите люди ваши и дайте намъ знати w дѣле вашомъ, а мы еще хочемо васъ помочи, що намъ милостивый богъ дасть; и посолу съ тыми людми вашими а мы хочемо послати и наши люди добрыи и вѣрныи, и да буд8тъ видети дѣло ваше той церкви. Съ тымъ васъ полцаемо бог8.

Писанъ 8 Сочави подъ лѣто божего нарожения афинъ мѣсѧца февраля кѣ день.

На росказане его милости власное.

Въ Сочавѣ, 5 іюля 1558 г.

Александръ, воевода молдавскій, пишетъ гражданамъ Львова обряда греческого, що посылаетъ сто золотыхъ польскихъ чрезъ дворянина свого Семена, которому должны они, яко господарскому повѣренному, во всемъ вѣрити.

Иѡ Александръ милостию божию воевода земль молдавскихъ.

Славетнымъ паномъ месчаномъ львовскимъ мешкающимъ въ послушенстве законꙋ греческого.

Знати вамъ даемо ижь есмо и теперь черезъ дворянина нашего пана Семена послали до васъ на будоване тое церкви божей сто золотыхъ полское личбы и еслибы вамъ не достало, тогды еще до насъ пришлить. Тому дворянину нашему росказали есмо ꙋ васъ змешкати, и што ѡнъ именемъ нашимъ вамъ казати будетъ, а ваша милость во всемъ рачте ему вѣрити. При томъ порꙋчаемо васъ богу.

Писанъ ꙋ Сочави, подъ лето божего нарожения аѳ҃ни, мѣсѧца іюля є҃ день.

На власное росказанье его милости.

Оригиналъ на листѣ паперу, сложенный въ формѣ письма. На обратной сторонѣ читаемъ адресъ: Славетнымъ паномъ Давыдови и Волосу и инымъ всимъ месчаномъ львовскимъ мешкаючимъ въ послушенстве закону греческого. Письмо припечатано печатью Александра воеводы молдавского.

Въ Сочавѣ, 6 іюля 1558 г.

Письмо Александра, воеводы молдавского, къ гражданамъ львовскимъ греческого обряда, въ которомъ сообщаетъ, що мужчины не должны стояти въ церкви вмѣстѣ съ женщинами и въ которомъ проситъ о присланіе четырехъ молодыхъ дячковъ для обученія ихъ въ греческомъ и сербскомъ пѣніи.

Иѡ Александръ милостию божию воевода господарь земль молдавскихъ.

Славетнымъ паномъ месчаномъ львовскимъ всимъ посполите што сутъ въ послушенстве закону греческого знати даемо, ижь кды милостивый богъ дастъ и тотъ храмъ божий докончится и будетъ на мѣре своей, а ваша милость смотрите ижь правило святыхъ ѡтецъ кажетъ, што не подобаетъ мꙋжемъ вкупе съ женами и съ дѣвками ꙋ въ одномъ[1] мѣстци стояти, але мужие ажбы стояли ꙋнутри церкви, а жены и дѣвки ꙋ притвори передъ церковью; такъ правило кажетъ. И намъ есть потреба, ажбы есте не стояли вкупе съ женами и ѡдно смотрѣте по правиломъ и такъ найдете яко намъ пишемо. Тежь пришлѣте до насъ чотыри дяки, молодинци добрыи, а мы ихъ даемо на наꙋчение пѣта греческого и сербского; и коли ся наꙋчатъ, а мы ихъ зася пꙋстимо до васъ; ѡдно штобы мели голосы добрыи, бо ихъ Перемышля такожъ до насъ посланы сутъ дякове на наꙋкꙋ. При томъ полецаемъ васъ богу.

Писанъ ꙋ Сочави подъ лето божего нарожения аѳ҃ни, мѣсѧца іюля ѕ҃ день.

На власное росказано его милости.

Оригиналъ на листѣ паперу сложенный въ формѣ письма, съ печатью воеводы молдавского. На обратной сторонѣ листа читаемъ адресъ: Славетнымъ паномъ месчаномъ львовскимъ, што сутъ въ послушенстве закону греческого.

Въ Сочавѣ, 22 іюля 1558 г.

Александръ, воевода молдавскій, извѣщаетъ священникомъ сучавскимъ Антоніемъ, що постройка церкви кончится, проситъ гражданъ львовскихъ греческого обряда, щобы не посвящали церкви безъ его вѣдома и обѣщаетъ доставити всякіи для церкви нужныи снаряды и одежды.

Ие Александръ милостию божию воевода господарь земль молдавскихъ.

Славетныимъ паномъ мещаномъ львовскимъ. Маемо того справу wтъ богомолца нашего Антония, попа сучавского wколо роботъ вашихъ тое церкви: ино коли намъ богъ поможетъ сконшити ей, а вы абы есте не смели ей свящати безъ вѣдомя нашего, але дасте намъ знати, а мы пошлемо всякии потребы церковныи только, колико потреба будетъ, и wдежди светительскии и тежъ на всякии потребы и жиности. Що ся дотычетъ христоянъ, которыи маютъ быти на той церкви, а вы намъ пришлете wдних що маетъ быти головнейшии, а другий що подъ тымъ, а мы ихъ кажемо позолотити. Що ся дотычетъ звоновъ, ино роскажете ѹчинити два звоны якобы могутъ быти и щобы на нихъ тое письмо положено было, которое дали есмо намъ на камени выбити во имя наши, а мы заплату пошлемо за wбадва, и wдних дамо до тое церкви, а другий роскажемо до насъ привезти, и на роботники ваши а мы васъ заплатою споможемо. Тежъ даемо вамъ знати, ажъ король его милость дозволилъ намъ сто кантарий[1]) спижи купити ѹ земли его милости и безъ мыта выпустити. А такъ жадаемъ васъ, абы есте старанье ѹчинили и тои мѣди намъ сто кантарий купили, а мы вамъ пѣнѣзи готовыи пошлемо. Одно ся намъ видитъ ажъ дорого зъедналъ есте тоту спижъ на звоны: що каменъ зъ роботою по д злотыхъ безъ wрта,[2]) нехайбы было тамей, або яко будете мочи зъеднати. Еслибы намъ пѣнѣзей не достало, тогды дайте намъ знати. При томъ ся мѣйте добре.

Писанъ ѹ Сочави, рокѹ божего нарожения афии, мѣсяца іюля кѣ день.

Оригиналъ на листѣ бумаги, сложенный въ формѣ письма и припечатанный печатью Александра. На обратной сторонѣ читаемъ адресъ: Славетныимъ паномъ мещаномъ львовскимъ: Дамыду, Демеду Краковскому, Фоме Болосу маетъ быти дано.

1) Кантарь = 96 фунтовъ. 2) Ортъ должна быти по мнѣнію О. Петрушевича четверта часть золотого.

Въ Гусехъ (Гусовѣ) 25 августа 1558 г.

Александръ, воевода молдавскій, проситъ короля польского Жигмонта-Августа, щобы тотъ же приказалъ городской дужѣ во Львовѣ, не пречятетвовати руссимъ гражданамъ пріобрѣтати нужный матеріалъ къ постройцѣ церкви, имечно кирпича.

Nayasnieyszii oswieczony krolu[1]) panie a panie przyiaczielu ssysiszlie nam osobliwie laskawy

Alexander ₪ laski bozii woiewoda hospodar ziem moldawskich ect. zdrowie w. k. m.[2]) them pisaniem naszim nawiedzamy. Oznaymuiemy w. k. m. sze przed them czasem myslili poddani w. k. m. mieszczanie lwowszi ₪ bozą pomoczą czerkiew budowacz w mieszcie lwowskim, o czo thesz i nasz zadali abychmy sthromy[3]) naszey dali ym czo ku spomozeniu na budowanie they czerkwe bozii. My yako tho zwyklichmy dawno czinicz wedle chrescziianstthwa poslalichmy im skarbu naszego[4]) kilka seth slothych a ku themu wolow i ynych rzeczii; i mamy tham przi them budowaniu slazebnika naszego; ktorey czerkwie nayasnieszii oswieczony krolu mogliby insz prędko dobudowacz, iedno ze mieczc nie mogą mathery i karamide,[5]) a snad nieszczą im za pieniądze panowie lwowszi thego[6]) posthąpicz; o czo my w. k. m. yako pana a przyiaczielia a sprzyada nam osobliwie laskawego pilnie ządamy, aby w. k. m. raczil dla prosby naszii tho uczinicz, a listh w. k. m. roskazacz dacz do radzicz lwowskych, aby im za pieniądze na iednym mieiscu mathery i karamidy posthąpili, bo thesz nayasnieszii oswieczony krolu w they czerkwie bozii i waszii kro. mczi[7]) bogomodlie będzie. Przi them pilnie zaleczamy[8]) sie w laskawą przyiazni w. k. m.

Dan ₪ Husow w daien ₪. Barthlomeya, anno domini 1558.

Оригиналъ на листѣ бумаги, сложенный въ формѣ письма и припечатанный печатью Александра. На обратной сторонѣ читаемъ адресъ: Nayasnieszemu oswieczonemu Sigmunthu Awgusthowi ₪ laski bozii krolewy polskiemu, xsiezuczin[9]) wielkiemu lithewskiemu, ruskiemu,[10]) pruskiemu, mazowieczkiemu, cauiskiemu ect. panu a przyiaczielu sprzyadowi nam osobliwie laskawemu.

1) Здѣсь и въ слѣдующихъ словахъ заступаетъ самогласну „и" согласна „v." 2) Сокращенія (litera sigillata) замѣнены: „wszii krolewskiey mczi." 3) Должно быти: „₪ sthromy." 4) Должно быти: „₪ skarbu naszego;" слово „naszego" выпущено „nasze." 5) Кирпичъ, цегла. 6) Выпущено: „tho." 7) Значитъ: „korolewskiey mczi." 8) читаемъ: „zalecamy." 9) вписано: „xiezuczin." 10) Вписано: „ruskii."

Въ Гусехъ (Гусовѣ) 20 августа 1550 г.

Александръ, воевода молдавскій, увѣдомляетъ гражданъ львовскихъ греческого обряда, що онъ писалъ къ польскому королю, дабы тотъ же приказалъ думѣ города Львова не отказывати матеріала, именно кирпича, къ постройцѣ церкви и що король розрѣшилъ ему, купити безъ пошлины волоколный сплавокъ (спижъ).

Ие Александрх милостию божию воевода господарь земль молдавскихъ.

Оплетиным панове мечанове львовским. Сознаймуемо вамъ иже писали есмо листъ нашъ до короля его милости пана а приятела и суседа нашего просячи, абы его милость рачилъ листъ свой дати до радцъ львовскихъ, абы шли вамъ на единымъ местцѣ поступили материи и карамиды на будование той церкви божей; съ которымъ листомъ пошлите до его милости; маемъ надие, иже его милость для насъ то вчинити рачитъ. То тежъ вамъ даемо знати, иже маемо листъ короля его милости дозволеный одъ мыта купити 8 земли его милости сто кантарий спижи на звоны. А такъ жадаемъ васъ, абы есте межи купци и межи собою впытали и въ кого будетъ а вашъ милость съ нимъ торгъ вчинити и дайте намъ знати, а мы съ нѣмцами почнемо. При томъ васъ пану богу полецаемъ.

Писанъ 8 Гсехъ, мѣсѧца августа кѣ, рокѹ божего нарожения афии.

На росказанє его милости, на власное.

Оригиналъ на листѣ пергаменту, сложенный въ форме письма и приклеенный печатью Александра. На обратной стороне читаемъ адресъ: Сплетимъ панамъ: Дюмду и Болосу, и инымъ мечтомъ львовским въ послушенстве закону греческого.

Въ Гусехъ (Гусовѣ) 27 декабря 1550 г.

Александръ, воевода молдавскій, поручаетъ гражданамъ львовскимъ греческого обряда, заказати на его счетъ два колокола, съ которыхъ одного жертвуетъ церкви львовской.

Ие Александрх милостию божию воевода господарь земль молдавскихъ.

Оплетии панове. Ино и предъ тымъ часомъ писали есмо до васъ, абы есте росказали вчинити два звоны великихъ, одних абы былъ въ тои церкви новои въ Львови, а другий росказемо взяти до насъ. Ино чтли есмо иже одних есть готовъ, а такъ жадаемъ васъ дайте намъ знати, если тыи звоны суть готови; мы за нихъ нѣмцы пошлемо и одного дати росказемо до тои церкви, а другого до насъ росказемо взяти. А если бы се есть выстерегали, абы намъ не пусщено того звона, и томъ вѣдайте, иже маемо листъ короля его милости приятела и суседа нашего, абы намъ мѣдь и олово и цинъ и иные рѣчи пусщено съ земли его милости чрезъ того посла нашого, который намъ дасть сей листъ нашъ, абы есте намъ справу его всемъ дали. Въ тымъ васъ богу полецаемъ.

Писанъ 8 Гсехъ подъ лето божего нарожения афии, мѣсѧца декабря кѣ день.

На власти росказанє его милости.

Въ Исажъ, 23 февраля 1550 г.

Александръ, воевода молдавскій, пишетъ, что послалъ 80 золотыхъ польскихъ и обѣщаетъ послати еще 50 волоскъ на постройку церкви, щобы только она построена была на весне, — обѣщаетъ прислати все нужное для посвященія ея, сварады и одежды, и на свой счетъ дати залити колоколъ, подъ условіемъ, щобы его «Александромъ» звали.

Ие Александрх милостию божию воевода господарь земль молдавскихъ.

Оплетиным панове! Сознаймуемо вамъ иже есмо послали до васъ на будование тои церкви шемидесятъ золотыхъ монеты полского, а такъ абы есте милость чинили, иконы тая церковъ сие летнюю могла свершена быти, бо мы маемо все готово яко: иконы, завѣсы, сосуды, одежи церковныи, чего есть потреба а мы все маемо готово. И тежъ пришлите до насъ медий сконъ а мы росказемо имъ дати пятдесятъ колукъ, которыи будетъ вперчути на будованье тонъ церкви. И коды се церковь зготуетъ а вы 8 тотъ часъ дайте намъ знати, а мы бо всевященно той церкви всякуъ потреба намъ пошлемо жинности и питья. Росказали тежъ есмо пану Малхеръ, абы звонъ росказалъ вльати 8 тужъ форму. 8 которою и первый былъ вльяно, одножъ абы подписъ на нимъ былъ слоны нашими хрестиянскими и латинскими по имя наше, абы тежъ имя того звона было прославлено и вголошено „Александръ." И коли будетъ готовъ а мы его заплатити росказемо и тамъ бѣдетъ поставлен 8 той церкви 8 по Львови. Въ тымъ васъ богу полецаемо.

Писанъ 8 Исехъ, подъ лето божего нарожения афии, мѣсѧца февраля кѣ день.

Оригиналъ на листѣ пергаменту, въ форме письма, приклеенный печатью Александра. На обратной стороне читаемъ адресъ: Сплетимъ панамъ Болосу и Дюмду и инымъ всимъ мечтомъ львовским, которыи суть въ послушенстве закону греческого.

На Завадинахъ, 28 мая 1559 г.

Александръ, воевода молдавскій, пишетъ, що посылаетъ волы на окончаніе строенія церкви и що прилетъ своего епископа, посвятити ново-построенную церковь.

Ио Александръ воевода божию милостию господарь земль молдавскихъ.

Славетни панове. Такъ ино мени есмо отъ васъ посла нашего Богдана въ речахъ вашихъ много бедокалъ а докершина тои церкви, ино черезъ негожъ посылаемо вамъ волы, которыи абы есть отбылися и тамъ въ рекету тои церкви вложили. И старайтеся абы докончена быти могла до святои Пречистои; а коли ся докончитъ а вы на освящение хочемо до васъ послати епископа нашего. А ино ся дотычетъ отца владыки архиепископа, ино нехай и инъ тамъ будетъ, и не только инъ, але хотя и колько ихъ а такъ, абы тои ему противно не было,[1] чого вамъ и королъ его милость дозволити рачитъ, если его милость о то жадати будемъ. Отъ тымъ васъ богу полецаемъ.

Писанъ на Завадинахъ, подъ лето божого нарожения афин, мѣсяца мая кѣ день.

Оригиналъ на листѣ пергу, съ верхъ письма, приложенный печатью Александра. На обратной стороне читаемъ адресъ: Славетнымъ панамъ Волосу, Домиде, Хоме и инымъ конемъ мирамъ живущимъ въ послушенстве закону греческого.

Въ монастырѣ Слатинскомъ, 20 октября 1559 г.

Александръ, воевода молдавскій, желаетъ, щобы строитись имѣющая меньшая церковь основана была во имя св. Георгія.

Ио Александръ милостию божию воевода господарь земль молдавскихъ.

Славетныи панове. Такъ ино есть сказали до насъ черезъ посла нашего Бурлу о тои церковь малою[1] ино выхмо хотели которое заложение мѣти, ино есть кола наша, абы было заложенье тои церкви во имя святого Гюргия. При томъ нашихъ милостий богу полецаемъ.

Писанъ в Манастыри-Слатинскомъ,[2] подъ лето божого нарожения афин, мѣсяца октября кѣ день.

Оригиналъ на листѣ пергу, въ верхъ письма, приложенный печатью Александра. На обратной стороне читаемъ адресъ: Славетнымъ панамъ Волосу Домиде, Хоме и инымъ конемъ мирамъ живущимъ въ послушенстве закону греческого.

1) Вероятно меньшая церковь, которая построена была при названной церкви Успенія на мѣстѣ настоящей церкви „Трехъ Святителей." 2) Александръ основалъ монастырь въ Слатинѣ, где его погребенъ.

Въ Васлуѣ, 20 іюня 1561 г.

Воевода Александръ упрекаетъ львовскихъ гражданъ греческого обряда въ нерадѣніи о церкви и богослуженіи и въ скудости церковныхъ приносовъ, отъ чего и священникъ не въ состояніи наживатися; затѣмъ объявляетъ, що если такъ и на дальше останется, то онъ не хочетъ больше оставати съ ними въ сношеніяхъ и больше на церковь жертвовати не будетъ.

Ио Александръ воевода божию милостию господарь земль молдавскихъ.

Славетныи панове. Ѡдиймуемо вамъ, а подобно не есть всимъ вамъ тайно, кды есть почали бедовати въ мѣсте львовскомъ тую церковь вашую, где радумачи вжь сами трудно мени бы есть тую церковь докончити, а вы сами всегдами сповали прибрали есте до насъ, що Волосъ, Домиде, Богданъ, просячи и найдбачи насъ въ томъ, абыхмо вамъ на то помогли, вдвижь сами скоро не могли есте ей докончити. Где мы видячи рѣчь вашу добрую и видячи Бардзо в милость къ милостивому богу, абы и намъ въ той краини погомелии и память и похвала была, бу чти и бу хвали богу милостивому помогли есмо вамъ съ помочию божию бу той святой жали добрымъ смыслемъ нашимъ, не мыслячи и не думячи ничого напреде того конецъ накладокъ, которыи отъ насъ вложены в тую святую церковь вдвъ престанъ, поки ся вжь скончила будованьемъ и освященъ ведлъ дочтаю нашей вѣры христианской, и мыслили есмо о томъ, почо насъ бого милостивый продлуживем

Въ Яссахъ, 15 сентября 1564 г.[1])

Александръ, воевода молдавскій, пишетъ, що не можетъ строеніе колокольни (клопотницы) вспомагати съ причины неблагопріятного для него времени, но обѣщаетъ въ будущемъ при лучшемъ для него времени не лишити ихъ своей помощи.

Іѡ Алеѯандръ воевода божіею милостію господаръ земли молдавскои.[2])

Пишетъ господство ми[3]) пріятелемъ нашимъ милимъ и сладкимъ меншчаномъ христіаномъ русомъ[4]) зъ мста зъ Лвова.[5]) Даемъ вашей милости[6]) знати, ѩко[7]) послали есте листъ до насъ и дали есте[8]) знати понеже начали есте чинити єдна клопотница[9]) 8 тое церковъ господство ми; ино молили сѣ есте ваша милость, абиѹмо вспомагали господство ми съ нѣчто; ино господство ми радостенъ бихмо вспомагалъ вашѹ милость, аиѹ теперь ѹ сіи врѣмъ[10]) а господство ми не могохмо дати вашой милости помочь, за єже имами другое дѣло грижати;[11]) а если ѹмилостивится милостивый богъ штелъ напредъ коли будетъ тое врѣма, а господство ми будѹмъ (!) вспомагати сотворити тое клопотницѹ. Тое даемъ вашой милости знати.

Писанъ 8 Мцехъ,[12]) сентября єї.

Оригиналъ на листѣ пергаменту въ формѣ письма, приложенный печатью Александра. На обратной сторонѣ читаемъ адресъ: Пріятелемъ нашимъ милимъ и докрымъ меншчаномъ христіаномъ русомъ зъ мста зъ Лвова тѣмъ[13]) листъ матъ дан быти. Письмо тое писано уже другою рукою, якъ посередній, и и чернилъ указуетъ совсѣмъ отмѣнный языкъ отъ прочихъ писемъ.

1) Съ концемъ года 1561 прислалъ Александра съ помощію Поляка Ольбрехта Ласкаго пройдисвѣтъ Иванъ Гераклидъ, пальдавшійся долгое время на дворѣ императора Карла V, а въ гг. 1557 и 1558 на дворѣ короля польскаго Жигимонта Августа II. Тутъ искушалъ онъ, съ помощію знатнѣйшихъ магнатовъ польскихъ, овладѣти господарствомъ молдавскимъ, но доверіе съ концемъ года 1561 удалося ему то на помощію польско-угорскою. Прогнанный Александръ искалъ помощи у господаря волошского, а потомъ въ самомъ Царградѣ у Солиманъ II. Но доверіе къ декабрѣ 1562 года по убійствѣ Иванъ Гераклида Томжко, котораго противники Д. Гераклида господаремъ провозгласили, удалъ Александръ получити помощь въ Царградѣ и перешелъ въ Молдавію. Томжа бѣжалъ въ декабрѣ 1563 года въ Польшу (Покутье), но тутъ его сдѣлано и заключено во Львовѣ, гдѣ его 5 мая 1564 года стало. Понеже Александръ доверіе въ декабрѣ 1563 года въ Молдавіи потерялъ, то помѣщаемое письмо Александра могло отсюда наговорище въ году 1564 быти писано. То подтверждается и сіи обстоятельства, що сказанное письмо пишешь изъ Яссъ, куда Александръ вернулся по своемъ возвращеніи въ Молдавію стазицу изъ Сучавы. Александръ возвратился на второй половинѣ года 1564. Остается отсюдъ вопросъ: въ который изъ такъ трехъ годовъ (1564, 1565, и 1566) показанное письмо? Годъ 1566 можно сутъ исключити по той причинѣ, що Александръ въ томъ году не выѣхалъ такихъ заботъ, но безпокойствъ, которыя бы могли оправдати его слова: „тоеже ѹ сіи врѣмъ . . . . не могохмо дати вашой милости помочь, за єже имами другое дѣло грижати." Остаетъ отсюдъ гг. 1564 и 1565. Въ гг. 1565 и 1566 можемъ 5 числомъ Александра, всѣ писаны одною и тою же самою рукою и съ тѣми же самыми мѣшанами и внутренними признаками, т. е. писаны однимъ и тѣмъ же писаремъ. Сказанное же тутъ письмо стоитъ совсѣмъ отдѣльно такъ же до формы и внутренняго признака, и всѣ прочихъ писемъ Александра, можно отсюдъ допустити, що оно писано какимъ-то противорѣчащимъ писаремъ (куди по мѣсто и какъ есть всѣхъ

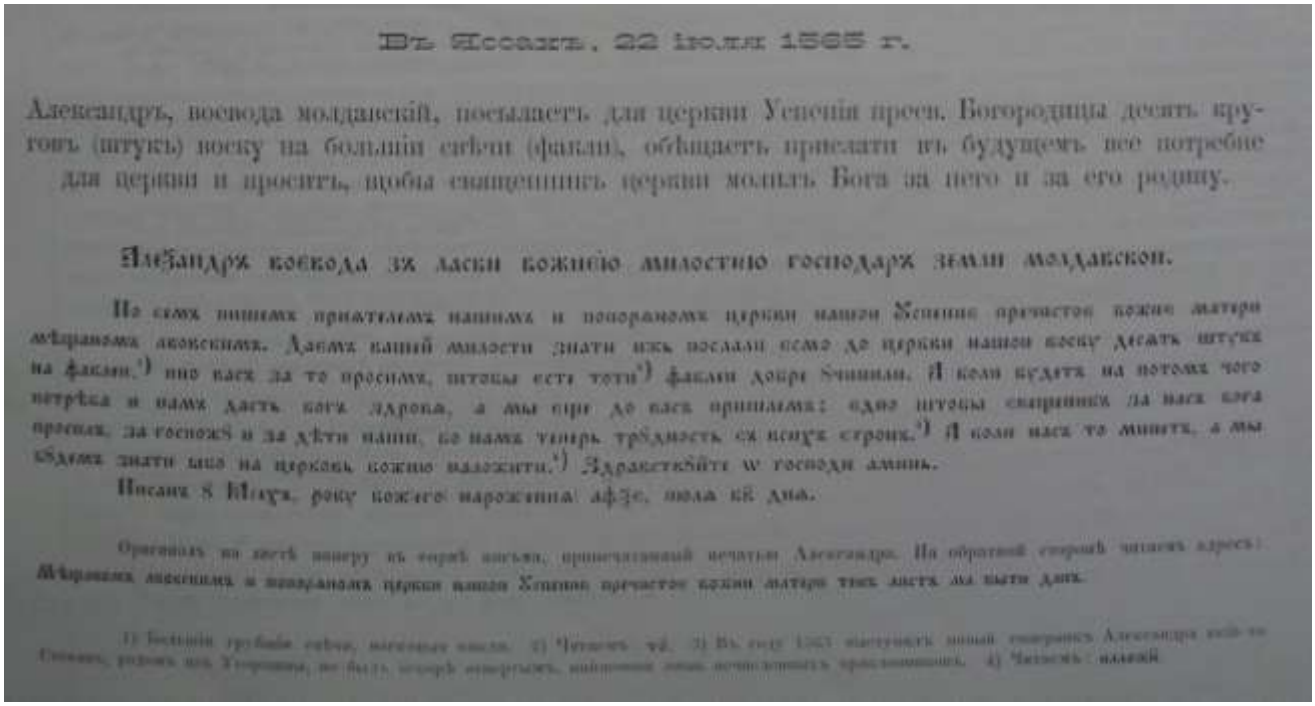

Въ Яссахъ, 22 іюля 1565 г.

Александръ, воевода молдавскій, посылаетъ для церкви Успенія пресв. Богородицы десять круговъ (штукъ) воску на большіи свѣчи (факелы), обѣщаетъ прислати въ будущемъ все потребное для церкви и проситъ, чтобы священникъ церкви молилъ Бога за него и за его родину.

Алѣандръ воєвода зъ ласки божиєю милостию господарь земли молдавскои.

По сємъ пишемъ приятелємъ нашимъ и попоранємъ церкви нашеи Ѹспение пречистое божие матери мѣрамомъ аковскимъ. Даємъ вашей милости знати ижъ послали єсмо до церкви нашеи воску десать штукъ на факелы.[1] ино насъ за то просимъ, штобы єсть тоти[2] факелы добре ѹчинили. А коли будетъ на потомъ чого потрѣба и намъ дасть богъ здрова, а мы при до васъ пришлемъ: одно штобы сварили за насъ бога просили, за госпожѹ и за дѣти наши, бо намъ теперь трѹдность сѣ исуръ строиъ.[3] А коли насъ то минетъ, а мы бѹдемъ знати ино на церковь божию вложити.[4] Здравствѹйте w господи амиинь.

Писанъ ѹ Исуръ, року божего нарожения афѣе, іюля кѣ дня.

Оригиналъ на листѣ пергаменту въ формѣ письма, припечатанный печатью Александра. На обратной сторонѣ читаемъ адресъ: Мѣрамомъ аковскимъ и попоранамъ церкви нашеи Ѹспение пречистое божии матери тии листъ ма быти дан.

1) Большіи грубыи свѣчи, восковыя свѣчи. 2) Читаемъ: тѣ. 3) Въ году 1563 выступилъ новый соперникъ Александра изъ-за Днѣстра, родомъ изъ Уторгоши, по имени Петръ Мерзый, найденный тамъ исчислителемъ крестьянинъ. 4) Читаемъ: вложи.

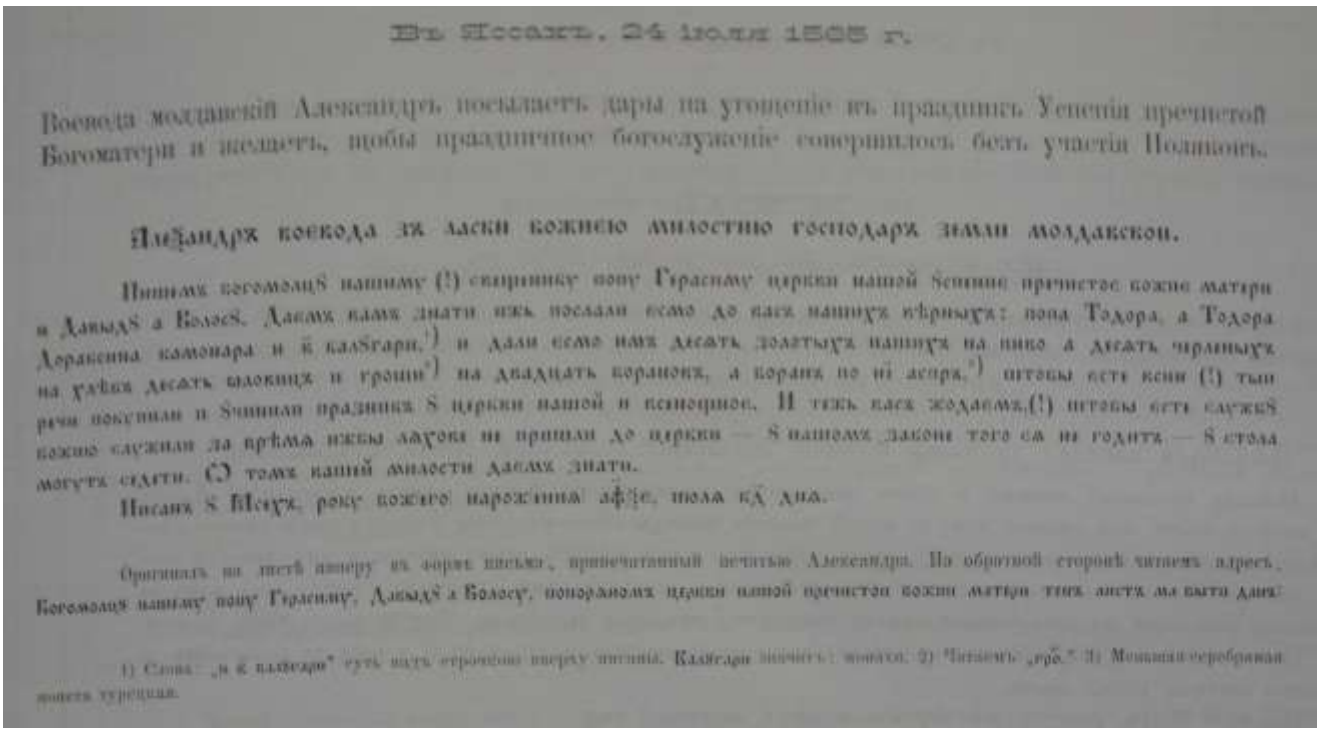

Въ Яссахъ, 24 іюля 1565 г.

Воевода молдавскій Александръ посылаетъ дары на утѣшеніе въ праздникъ Успенія пречистой Богоматери и желаетъ, чтобы праздничное богослуженіе совершилось безъ участія Поляковъ.

Алѣандръ воєвода зъ ласки божиєю милостию господарь земли молдавскои.

Пишемъ богомолцѹ нашему (!) священику попу Герасиму церкви нашей Ѹспение пречистое божие матери и Давыдѹ а Волосѹ. Даємъ вамъ знати ижъ послали єсмо до васъ нашихъ нѣрныхъ: попа Тодора, а Тодора Дорасина комонара и ѣ калѹгари,[1] и дали єсмо имъ десать золотыхъ нашихъ на нико а десать черлиныхъ на хлѣбъ десать шлокицъ и гроши[2] на двадцать коранонъ, а коранъ по ні деспръ,[3] штобы єсть ксии (!) тыи речи покупили и ѹчинили празникъ ѹ церкви нашей и псенодное. И тежъ васъ жедаемъ,(!) штобы єсть службѹ божию служили за прѣма ижбы лахоки не пришли до церкви — ѹ нашемъ законе того сѧ не годитъ — ѹ стола могутъ сѣдти. О томъ вашей милости даємъ знати.

Писанъ ѹ Исуръ, року божего нарожения афѣе, іюля кѣ дня.

Оригиналъ на листѣ пергаменту въ формѣ письма, припечатанный печатью Александра. На обратной сторонѣ читаемъ адресъ: Богомолцѹ нашему попу Герасиму, Давыдѹ а Волосу, попоранамъ церкви нашей пречистои божии матери тии листъ ма быти дан.

1) Слова: „и ѣ калѹгари" суть надъ строкою вверху писаны. Калѹгари значитъ: монахи. 2) Читаемъ „гро". 3) Мелкая серебряная монета турецкая.

Въ Яссахъ, 22 апрѣля 1566 г.

Александръ, воевода молдавскій, приказуетъ, на свой счетъ покрыти иновь церковь, которая въ нѣсколькихъ мѣстцахъ житекала.

Алеѯандрѫ воевода зѫ ласки божиею милостию господарѫ земли молдавскои.

Пишемѫ богомолцꙋ нашему и всимѫ попраномѫ церкви нашой ꙋспение святое богородици ѡтѫ Иакова. Даемѫ вамѫ знати изѫ слышали есмо и такѫ разумиемѫ, штожѫ церковь наша недобре покрита и капаетѫ на колко мѣсцѣхѫ: протожѫ яко ꙋзритѣ сеѫ листѫ нашѣ, абы[1] есть знашли мистры добрыи и ѫединали,[2] штобы покрилы карадомидою[3] доброю целою за колко потокмите, а вы дайте знати намѫ, а мы заплатимѫ и ихѫ томѫ вамѫ шкода не бꙋдетѫ: ѡ томѫ вамѫ даемѫ знати.

Писанѫ ꙋ Мехѫ, року божего нарожения аѯѯе, апреля кѣ дня.

Оригиналъ на листѣ бумаги въ формѣ письма, припечатанный печатью Александра. На обратной сторонѣ читаемъ адресъ: Богомолцꙋ нашему и всимѫ попраномѫ церкви нашои ꙋспение святое богородици ѡтѫ Иакова тенѫ листѫ ма быти даенѫ.

1) Читаемъ: аны. 2) Читаемъ: нѣдинали. 3) Тоже что и карадемида: сирокъ; туть вѣроятно ремонтированныя стирачи до побѣлки крыши, такъ называемыя даховки.

Въ Яссахъ, 20 августа 1566 г.

Александръ воевода молдавскій, пишетъ дабы храмовый день церкви праздновати въ день Рождества Богородица, понеже онъ забылъ сотворити праздникъ въ належитый день, то есть въ день Успенія пресв. Богородица.

Алеѯандрѫ воевода зѫ ласки божиею милостию господарѫ земли молдавскои.

Пишемѫ богомолцꙋ нашему и всимѫ попраномѫ церкви нашои ꙋспение святои богородици. Даемѫ вашей милости знати, изѫ послали есмо до вашей милости нашихѫ вѣрныхѫ: попа Тодора а слугꙋ нашого вѣрного Филипꙋ писаря и двухѫ слугѫ нашихѫ, штобы есть того ваша милость вели пилновали изѫ нашими слугами и праздникѫ ꙋчинили на день рожества святои богородици, понежѫ есмо запомнили а ничто тежѫ намѫ не припомянулѫ, изѫ есмо на день ꙋспение святое богородици праздника не чинили. Ино и теперѫ ваша милость службꙋ божию служите, а за насѫ бога просите: а сами ваша милость пийте а еште и насѫ не забывайте: ѡ томѫ вашей милости даемѫ знати.

Писанѫ ꙋ Мехѫ, року божего нарожения аѯѯе, августа ѯ дня.

Оригиналъ на листѣ бумаги, въ формѣ письма, припечатанный печатью Александра. На обратной сторонѣ читаемъ адресъ: Богомолцꙋ нашему попꙋ и всимѫ попраномѫ церкви нашой ꙋспение святои богородици мѣста акокского тенѫ листѫ ма быти даенѫ.

Въ Яссахъ, 15 декабря 1590 г.

Петръ, воевода молдавскій, увѣдомляетъ братство церкви Успенія Богородица, що выслалъ письмо въ справѣ новостроенія церкви къ королю польскому и що опустилъ посланникомъ братства изъ мыта 50 талеровъ, которыи жертвуетъ на вспомоществіе строенія церкви, обѣщая вспомагати ихъ и въ будущемъ.

Piotr z bozei laski hospodar i dziedzic ziemie moldawski.

Uczciwi[1]) i sławetni przyaciele! Pozlie w. m.[2]) dogadzaiąc, abiszmi przi sławie przodkow naszich sławnei pamięci po czo się z pilnością w każdi rzeczi starali) zostali, czinilismy to naywienczei z powinnosczi naszei chrześczyańskiey i poszalismi do k. i. m.[3]) w potrzebie kosciola s.[4]) ktori sławnei pamieczi Alexander wojewoda założiw ruczd. Ktemu naszego, za wspomożenie tegoż kosciola odpuszczilismi od mytha posłanczom waszim do nasz czołi yem przyszło bolo płaczie do skarbu 50 talerow mniey albo wyncsei. Nowątpiemi, że to pyszanie nasze u tego k. m.[5]) wasne bendzie y w. m. thosz przymieszie the łaskę naszę za wdzięczne, ktora[6]) z każdei miari y na potomne czassi w. m. i kosciołowi s. pokazowac chczemi. S tim zdami w. m. bocz dobrze zdrowich.

Z Jas, die 15 decembris, roku 1590.

Z własnego roskazania hospodarn tego mnesci.

Въ Яссахъ, 14 декабря 1590 г.

Петръ, воевода молдавскій, проситъ короля польского Жигимонта III., щобы той же издалъ привилегію львовскимъ гражданамъ, въ которой бы призволилъ на построеніе новой церкви на мѣсто сгорѣвшой и взялъ ихъ въ защиту противъ всякихъ напастей со стороны неприклонныхъ тому строенію.

Nayasneiszy a nam milosciwie*) laskawi krolu! Przyiacielskie y spsodzkie chczi nasze w milosciwą w. k. m.*) pilnie zalieczamy zyczącz w. k. m. od Bogha wszechmogącżego*) dobrego zdrowia y szczęsliwego na wszem powodzenia etc. Ysz*) wiemy ze kosciel sakonu greczskiego wzielowzęcia p. Marici we Lwowie w mieszcze naywięczei za staraniem y pomoczą Alexandra wojewodi sławnei pamięczi przodka naszego fundowan y zalozon yest y obiwatele yego successorow woiewod panstwa moldawskiego zawzyly za opiekuni niewaly, chczącz przykladem yeh dobrei sławie y powinnosczi swei krescziańskiei doszicz uczinicz, aby y ony z wesielem w laszce milego Bogha odpocziwacz mogly, opatrowaliszmy go asz dotąd wszeliakiemi dostatki y do kącza go opatrowacz niezaniechamy. Ale ysz zdawna od ognia zgorzal y terasz upada a mieszczane tamoszny ruszczi braczstwo czerkwi thei, kthorich y my z laski naszei wzpomagacz chczemy, znowu go umrowacz uradzily y umiszlily, aby w thim krescziańskim przedsięwzęciu swoym od kogo nie bely przenagabany laski naszei uzywaly. Za kthoremi do w. k. m. pyszemy uprzeimie, w. k. m. proszącz, aby tho w. k. m. ym m[ilo]sciwie dozwolicz y dopusczicz raczil y listem swim od wszeliakich krzywd yeh tesz obronicz. W czim ysz ony chwali milego Bogha szukaią niewątpimy, że tho w. k. m. częścią za proszbą naszą, częścią tesz z przyrodzonei laski swei, będziesz raczil uczinicz. Odnieszcsz w. k. m. za tho wieczne blogosławienstwo od Bogha wszechmogącżego, a my z osobna za tho w. k. m. dziękować y powinni bysz chczemy. Z thim sie laszce w. k. m. pilnie zalieczamy.

Dan z Jas, 14 decembris, r. 1590.

w. k. m. Zyczliwy przyiaciel y spsiad

Piotr woyewoda ziemie moldawski.

Оригиналъ на листѣ пергаменту, въ формѣ письма, правечитанный печатью Петра, съ надписью въ печати: **Милостію божіею Іо Петръ воевода и господинъ**. На печати изъображенъ гербъ земли молдавской: голова вола со звѣздою между рогами; по обоихъ сторонахъ головы видно кровѣ того еще вола. На обратной сторонѣ читаемъ адресъ: Nayasneiszemu panu, panu Sigmunthowi III z laski bozei krolowi polskiemu y nazniaczonemu szwedzkiemu wielkiemu xięciu litewskiemu, ruskiemu, pruskiemu, mazowieckiemu, smolenskiemu y inflandzkiemu etc. etc. wielkiego xięstwa finlandzkiego dziedzicowi, panu przyiacielowi y spsiadowi naszemu nam milosczwi laskawemu.

Въ Яссахъ, 16 декабря 1590 г.

Лука Строичь, логофетъ господаря молдавского, пишетъ братству церкви Успенія во Львовѣ, що исполнилъ тое, о що его просили, и що и въ будущемъ будетъ старати ся по своимъ силамъ братству служити.

Przyiacielskie i na wszem powolne sluszby moye w laskę waszych moszci,*) mich laskawich panow pilnie zalieczam.

Mnie wielcze laskawy panowie! O czimescze wasze moszcie moy laskawy panowie do mnie pyszać raczily, bilem we wszem ich moszci*) panom poslom waszych moszci a iego hospodarskiey moszci*) mego miloszciwego*) pana pomoczeu y raczil iego hospodarskiey moszci*) na zadanie waszych moszci do krola iego moszci pyszać w nadzieię, ze iego krolowska mosz*) then krześcianski uczinek y przedsiewzięcie waszych moszci będzie raczil promowować. Ya tesz yle moznosć moya będzie znoszila z powinnosczi moiey krześcianskiei waszym moszciom y staraniem y czim będę mogl na potomne czasy do thego*) chcze dopomagacz y waszym moszciom kazdemu z osobna tesz rad sluzicz. Laszce sie waszych moszci zalieczam.

Dan z Jass, dnia 16 decembris, anno*) 1590.

waszych moszci Zyczliwy przyiaciel

Лукашъ Строичь логофетъ et cet.

рука власна (знакъ подписи).

(Собственноручная подпись.)

Въ Сучавѣ, 15 мая 1599 г.

Іеремій Могила, воєвода молдавскій, посылаєть на строеніе церкви Успенія пресв. Богородицы 500 червоныхъ зол., объявляя братству, що отъ строеніе собственнымъ накладомъ окончити желаєть, о чемъ тоже польскому королю писалъ, но требуєть за то отъ братства, щобы оно въ согласіи съ епископомъ львовскимъ Гедеономъ Балабаномъ жило и точныи счеты всѣхъ росходовъ на церковь вело.

Єремїа Могила милостїю божїю господарь земли молдавскои.

Панове ежь ѡ Христѣ братство львѡскаго града! Тимъ писанемъ нашимъ здраніе вашій милости навѣщаемъ зичачи вашій милости ѡтъ господа бога доброго здравїа и счасливого поволженїа и всемирного прѣспѣванїа. Яко изъ ѕстного злецисѣ такъ и изъ власнаго писанїа нашихъ милостей до васъ черезъ братїю вашой милости: пана Дорофїа Саприкѹ[1]) и Никѹлая сх[2]) сторони споможенїа святои церкви львѡскои зосланихъ ѡ всемъ добре израдѹмѣли есми; ачь заправдѣ и тѹ ѹ нашій земли также досить церкви и градовъ и дворовъ господарскихъ стоятъ спѹстошенихъ, которїи потребѹютъ поправи и немалого коштѹ, ѡднакже качочи и тамтѹю святѹю церковь[3]) на таковимъ мисцѹ, котораа годитсѧ аби не была вспѹстошена ѡтъ помочи нашій, понеже єсть ѡснованїе предпихъ господарїевъ молдавскихъ, яко же розѹмѣемъ яко за таковимъ спомаганїемъ не скоро би пришла до конца своего таа святаа церковь, того ради съ милостїю божїею и съ изволеніемъ его святимъ, аци и милость божїа бѹдетъ надъ нами, ѹмыслуемъ ми сами дозидати и докончити тѹю святѹю церковь коштомъ и накладомъ нашимъ, ѡ чимъ и до его королевской милости посылами,[4]) аби да вѣдомостїю его королевской милости было. И того радї бѹда радї роботи послали есми черезъ пана Оришка старости чарнокицкого до рѹкъ нашихъ петсотъ червонихъ. Однакже того по нашій милости жадаемъ, абы єсть изъ ѡтцемъ епископомъ Гедеѡномъ добре пребывали и его чтили; также аби писарь нашъ каждій грошь писалъ въ реєстре, что би се на что видало при тихъ, при которихъ би єсть на тое ѡкрали аби того доглядали.[5]) А на потимъ также что би потребовало не занехами послати; ѡ что пилне нашій милости жедаемъ, аби єсть наша милость того рачили перестерегати, яко би найлепше могло бити. За тимъ наша милость (!) зичимо ѡт господа бога всего доброго.

Ѹ Сучавѣ, май еї, лѣта афчї.

Єремій Могила воєвода.
(Собственноручная подпись.)

Въ Сучавицы, 17 мая 1599 г.[1])

Лука Строичь, логофетъ молдавскій, извѣщаетъ братству львовскому при храмѣ Успенія, що господарь молдавскій посылаетъ за его стараніемъ 500 червоныхъ на постройку церкви и въ будущемъ будетъ по своимъ силамъ поддерживати ей строеніе, но желаетъ за то, щобы они жили въ согласію съ епископомъ Балабаномъ. Современно посылаетъ господарь такожь своего писаря Юрка, щобы тойже всѣ росходы на церковь записывалъ.

Нашии ласкавии панове братство ежь ѡ Христѣ храма Ѕенина пресвѧтиа чистиа владичици нашій богородицѧ! Тимъ писанемъ нашимъ здоровѧ нашій милости навѣщаемъ и всего доброго нашій милости ѡтъ господа бога вѣрне зичимъ.[1])

Яко изъ ѕстного порѹчиа также и изъ самого писанѧ нашій милости до насъ, черезъ братій нашихъ пана Дорофеа Саприки и пана Миколаѧ[2]) зъ сторони споможиа зосланихъ, зрозѹмили есми, дилѧ[3]) чого якосми могли ѕложилисмисѧ ѕ его господарской (милости)[4]) причиною нашею: и ѹжѹть и тѹ ѹ земли нашій милости досить что направовати, но мало не везде єсть сказено и поспѹстошено, єднакже его господарской милости намовили есми, аби и тое святое мисце занехати не рачилъ, гдижь єсть таковое мисце что тое потребѹетъ. Дилѣ того его господарская милость приклонитеся рачилъ, аби тѹю святѹю церковь докончилъ и домѹровалъ накладомъ и коштомъ своимъ, тепер зараз черезъ братій нашихъ предъ пана Оришка старости чарнокицкого послалъ ѣ червонихъ, аби се роздали роботникомъ; а далій такожь что бѹдетъ потреба его милость пошлетъ. Єднакъ его господарска милость тое по нашій милости желаетъ, аби єсть изъ ѡтцемъ епископомъ Балабаномъ добре мешкали и его чтили по достоѧнію.[5]) Писарѣ тижь своего Юрка тижь тамъ посилаетъ, аби тамъ пилъ и каждий грошь писалъ на чтоки се видало. Далій изрозѹмиеть изъ писанѧ его господарской милости. Отъ того часѹ также къ чимъ бѹдемъ мочи ради есми слѹжити той святой церкви и нашій милости. Тепер болше не пишемъ, толко поклонъ слѹжки наши нашій милости залицами и всего доброго ѡтъ господа бога нашій милости зичимъ.

Писанъ ѕ Сѹчавици, мая зї.

Нашій милости зичливи прїятели

Лѹкашь Строичь логофетъ рѹка власна и Семѧѡнъ Могила гетманъ и прикалабъ сѹчавский.[7])

Въ Сучавѣ, 21 августа 1598 г.

Еремій Могила, воевода молдавскій посылаетъ 500 червоныхъ на строеніе церкви Успенія и привилей короля польского, который запрещаетъ дѣлати препятствія тому строенію.

Єреміа Мѡгила воевода божіею милостію господаръ земли мѡлдавскои.

Пишемъ честно ѹроджениимъ[1] паномъ всемѹ еже ѡ Христѣ братствѹ честнаго храма ѹспенїа пречистой богородици мѣста львѡвского: много здравіе да имаетъ ѡтъ господа бога! При томъ вашой милости даемъ знати, занежъ изъ листѹ вашой милости, что есте доповстили до насъ черезъ пана Прокопїа и пана Авѹсѹ братий вашихъ и дали есте знати ѡ роботѣ честнаго храма яко се зиждетъ и ѡ низерѹнєкъ якимъ подобіемъ имаетъ бити такъ и реєстръ на что се видаетъ, ѡ всемъ разѹмѣхомъ, за что господѹ богѹ да бѹдетъ честь и хвала. И молимъ милосердїа его светого, да дасть поспѣшеніе и до конца, да достигнемъ и скрѹшенїа и светого ѡсвященїа его. Того ради сѹда пакижъ по желанїю вашемѹ послахомъ по тихъ братїй вашихъ ф҃ черленихъ ради дѣланїа и ради поспѣшенїа того дѣла аби ѡтдали до рѹкъ вашихъ и жеби также се раздали по реєстрѹ по правой набки нашей. До того тижъ напоминаемъ вашей милости, аби есте также милости приложили, якоби се той честний храмъ за накладомъ нашимъ а нашимъ старанемъ вашимъ тимъ поспѣшенїемъ дѣлалъ, маючи надеждѹ на помощь господа бога вседержителѣ если бѹдемо се мало старати все тое ѹдержати бѹдемо. Дрѹгое тижъ разѹмилисми за речь годнѹю дилѣ[2] доброволнѣйшего бѹдованїа и дилѣ непрекажена якого дѹха, ѹпросили есми ѹ его королевской милости прикилїе,[2] которое также ѡтсилами до вашей милости, аби тамъ при томъ честномъ храмѹ и при васъ билъ, велики се что такового трафило аби се показала комѹ би того била потреба. А на потомъ если бѹдетъ вамъ потреба и лепшого, теди нарадившись межъ[3] собою рачте ѹчинити копїю а до насъ пошлите; бѹдемъ се старати за помощию божїею ѹ его королевской милости, абисми ѹчинили. Ани коловъ паръ ани коний на тотъ часъ не посилами, ани да ни богъ нишнимъ часомъ. Съ тимъ вашѹ милость господѹ богѹ полицаю.

Ѹ Сучавѣ, августа ка҃.[3]

Іѡ Єремий воевода.[4]
(Собственноручная подпись.)

Въ Сучавѣ, 12 марта 1599 г.

Іеремія, воевода молдавскій, посылаетъ братству львовскому храма Успенія пресвятой Богородицы 500 червоныхъ угорскихъ на строеніе церкви, обѣщаетъ помощь свою и въ будущемъ и упоминаетъ братство: прискорити строеніе такъ, щобы она уже въ будущемъ году была окончена.

Єреміа Могила воевода. божіею милостію господаръ земли мѡлдавскои.

Пишемъ честноѹрожонимъ мѣщаномъ львѡвскимъ братства храма честнаго ѹспенїа пречистиа[1] владичици богородици. При тимъ вашей милости ѡзнаемѹеми, ижъ зъ листѹ вашего, что есте послали до насъ черезъ братїю вашѹ, просячи насъ, абисми послали что пилѣзи дилѧ роботи, также и зъ стороны поправки того домѹ, также и изъ стороны того нишего домѹ — теди все тое добре есми зрозѹмили. Дилѧ того теперь тимъ часомъ черезъ тихъ братий вашихъ посилами ф҃ черленихъ ѹгорскихъ ради работи честнаго храма; далей также, да ни господъ богъ добре здравіе и мирное прѣбиваніе, такожъ старане бѹдемо имати ведлѹгъ воли господни а ѡсвященїю нашемѹ. Толко аби есте и ваша милость милость приложити рачили аби се мале робило, яко до насъ пишете, еда[2] се господъ богъ ѹмилостивитъ, аби се того лѣта до скрѹшенїа приближила; ѡ что и покгторе господа бога ѡ то просимъ и васъ съ милостію напоминаемъ: яко есте до того часѹ милость чинили жеби и далей ихъ темъ не ѹставали. Съ тимъ васъ господѹ богѹ полицаемъ и доброго ѹсего ѡтъ господа бога вашѹ милости жадаемъ.

Зъ Сучавѣ,[3] марта в҃, лѣта вплощенїа господнѧ аф҃ід.

Изъ власного росказанѧ его господарской милости.

Іѡ Єримий воевода.[4]
(Собственноручная подпись.)

Въ Сучавѣ, 3 іюля 1599 г.

Еремія, воевода молдавскій, посылаетъ братству львовскому храма Успенія 1.000 золотыхъ польскихъ и обѣщаетъ если будетъ потреба позычити отъ никоего: «пана Богдана,» нисколькосотъ или тысячь золотыхъ и прислати ихъ на строеніе церкви, щобы только не уставали въ роботѣ.

Ѩ Єремїа Могила воевода божїею милостїею господарѣ земли молдавскои.

Нашемъ честнодрожонимъ паномъ мещаномъ братствꙋ честного храма ѕсвенїа пречистѧ владичицѣ богородицѣ иже въ славнѣмъ градѣ львовѣ. Изъ писанїа вашего, что есте послали черезъ брата вашего пана Николаѧ ѡ всемъ добресми роздꙋмили и потешени есми зъ того, ижъ такое старанє рачите чинити ѡколо зданїа тои святои церкви; черезъ которого и теперь посилами тисечъ золотыхъ полскихъ. Естесми тои надеи, ижъ и ѿтъ того часꙋ такꙋжъ милность приложите, яко и до сего часꙋ; также и ми милостїю и помощию божїею бꙋдемъ се старати, якобисми и до конца въ тимъ не ѕставали. А еслижби заразомъ болше пинѣзи до тои роботи вамъ потрековало, тедисми писали до пана Богдана, аби намъ позичилъ килкасотъ або тисечъ[1] золотыхъ и далъ до рꙋкъ вашихъ, а потомъ а ми емꙋ заплатими тое что сѧ позичитъ ѿтъ него. За тимъ тое всѣ ласцѣ божїи и милномꙋ стараню вашемꙋ порꙋчами.

Писанъ ꙋ Сꙋчавѣ, юлѧ[2] ї. лѣта афчд.

Ѩ Єримий воевода.[3]
(Собственноручная подпись.)

Въ Лозной, 6 іюля 1599 г.[1]

Лука Строичь, логофетъ молдавскій, пишетъ львовскому братству храма Успенія, що за его хлопотами посылаетъ господарь братству 1.000 золотыхъ польскихъ, которыи принужденъ былъ занять у него, Строича, и проситъ, щобы церковь могла уже въ слѣдующемъ году быти окончена, а о нужную къ тому помощь онъ уже будетъ хлопотати.

Мои ласкавои панове братство львовскаго града! Доброго здоровѧ и спокойнаго мешканѧ съ всѣкимъ благословенїемъ ѿтъ господа бога вашей милости вѣрне зичю![2]

Зроздꙋмѣвши сѧ писанѧ вашей милости и изъ посланцовъ вашей милости старанемъ чинилъ ꙋ его господарской милости, аби посланци вашей милости недаремно се тꙋ бавили. Яко се могло теперешнего и трꙋдного часꙋ ѿдати рачилъ господарь тисечъ золотыхъ полскихъ, которихъ мꙋселемъ самъ позичити; послало се[3] священикомъ двомъ по ві золотыхъ полскихъ и имъ на стравꙋ ї золотыхъ. Отъ того часꙋ также, если намъ господь богъ продлѧжитъ дни, тимже способомъ съ помощию божїею старати се[4] бꙋдемъ, толко рачте и наша милость милности приложити, еда господь богъ се ꙋмилостивитъ на лѣто аби доготовала сѧ. Съ тимъ поктори ѿтъ господа бога вашей милости доброго здравїа зичю.[5]

Изъ Лозной, юлѧ ї.

Вашей милости всего добра зичитъ

Лꙋкашъ Строичь логофетъ.[6]

Въ Сучавѣ, 9 декабря 1599 г.

Еремія Могила, воевода молдавскій, извиняется, що не посылаетъ черезъ высланныхъ братій: Красовского и Афендика, грошей на строеніе церкви Успенія, ради безпокойствій въ молдавской земли, но обѣщаетъ прислати помощь грошевую якъ только настанетъ знову мирное время.

Ие Єремїа Мигила воевода божїею милостїю господарь земли молдавской.[1]

Панове братство ликwского мѣста церкви Ѕспенїа пречистой богородици! Зичимо вашей милости wтъ господа бога добраго здравїа и счасливого поволженїа.

Зъ листѹ вашего, которого есте намъ послали черезъ братїю своихъ пана Красовского и пана Юного Афендика, зрозѹмѣли есми и радилыхмо на тотъ часъ черезъ нихъ послали вкѹю сѹмѹ пѣнязий дѣла задатку роботы ведлѹгъ писанѧ вашей милости. Але ижъ кѹдѹчи затрѹднеными на тотъ часъ иншими трѹдностѣми дѣла замешанѧ что се теперь замешало,[2] и не посылаемъ теперь черезъ сихъ посланцовъ вашихъ ничего. Але если господь богъ насъ въ добромъ здравїю и въ покою заховати рачитъ на тыи роки пришлые лѣwскїе, аще ли господь богъ изволитъ, пошлемо черезъ его милость пана Строича Логофета або черезъ кого иншого. И длятого абы есте ваша милость въ томъ не кзитили, але есче надто вко до того часѹ есте старанїе чинили wколо тои сѧтои церкви. А wтъ того часѹ и болшее старанїе абы есте чинили, бо мы господа бога просимъ: вко есмо тѹю роботѹ зачали жебыеми за помочїю божїею и докончити и сверѹшити могли. Вѣмы ижъ ваша милость бачочи тѹю хютъ нашѹ и ваша милость не даеухайте старанїе свое приложити; что если то по вашей милости wбачимы, тымъ срѧдце[3] и ѹмыслъ наша до того хетнейша бѹдетъ; w чимъ ширей панѹ Красовскомѹ братѹ вашей милости зацилан есми ѹстне мовити. Затымъ зычимы вашей милости wтъ господа бога доброго здравїа и счасливого поволженїа.

Писанъ въ Сочавѣ, декабрѧ[4] ā. лѣта ѕ̄рн.

Єримий воевода.
(Собственноручная подпись.)

Въ Яссахъ, 12 іюля 1602 г.

Лука Строичь, логофетъ молдавскій, пишетъ братству львовскому храма Успенія, що господарь молдавскій послалъ 500 золотыхъ польскихъ на строеніе церкви посредствомъ Николая кравца, а другихъ 500 золотыхъ вышлетъ въ короткомъ времени.

Мои ласкавы панове братства честного храма Ѕспенїа пречистой богородици!

Поволнѹю слѹжбѹ мою и вшелякие зичливости ласце вашей милости залицамъ: вко доброго здравїа, такъ и счасливого поволженїа на ѹсимъ wтъ господа бога на часи длѹгие вашей милости верне дичю.[1]

Вко изъ ѹстного залецена черезъ братий своихъ, также и изъ wтданного писанїа ихъ wтъ вашей милости зрозѹмѣлемъ w вшиткимъ и въ чимсе ино могло слѹжити сѧтомѹ храмѹ томѹ, на моей хѹти и на моимъ стараню вашей милости ничого не сходило. Але за великомъ недостаткомъ скарбѹ его господарской милости, а до того за великими[1] клопотами и неспокойними[2] и частими трвогами, такъ якови се годило не моглося вашимъ милостимъ и томѹ сѧтомѹ храмѹ послѹжити.[3] Єднакъ, что могло быти на тотъ часъ, wтсылается черезъ пана Миколаѧ кравца[4] ф̄ золотихъ полскихъ. А есче его милость wбецался въ короткимъ часе такѹюто[5] сѹмѹ послати, тилко рачте ваша милость господа бога просити w доброе здравїе и w покой, аби его господарска милость и земля таѧ ѹ покою была. О ти листи причини что есте ваша милость просили, wтсылали се вашимъ милостемъ. До его милости Симеwна воеводи не кылъ такоий часъ ани есть, бо его милость имѣетъ что чинити зъ собою, и тилко жеби се могъ затримати. Зъ стороны Гавриила и Ѳомы, якаѧ ласка есть малчитскаѧ, зрозѹмилемъ; прошѹ єднакъ рачте быти ваша милость ласкавы на нихъ, жеби се ѹчили. Остатокъ того книги писаного пространѣйше рачите ваша милость зрозѹмити зъ пана Николаѧ Добранского. А затимъ поктори зичливости и поволность слѹжбы своихъ залицамъ ласкамъ вашей милости ѹсимъ.

Зъ Мсѧ. кї юлїа, рокѹ спасительнаго ахѿ.

Зичливый прїятель вашей милости и нижайший слѹга и рабъ честного храма Ѕспенїа пречистой богородици

Лѹкашъ Строичь логофетъ.[1]

Въ Яссахъ, 30 марта 1601 г.

Еремія Могила, воевода молдавскій, посылаетъ братству львовскому при храмѣ Успенія 600 золотыхъ на строеніе церкви и упоминаетъ ихъ до скорого окончанія строенія тойже.

Еремїа Мшгила воевода, божїею милостїю господарѣ земли мшлдавской.

Наши ласкави панове мечане братства честного храмꙋ ѹспенїа пречистой богородици! Писанемъ тимъ здоровѣ кашей милости накежаемъ и при добримъ здоровїю кашей милости вшиткого доброго зичими.

Єѣ писане кашей милости зрозꙋмивши, зарасѣ ради би ми били до васѣ братю вашею ѡтправили, але за великимъ[1] затрꙋдненемъ нашимъ и земли нашей и за недостаткомъ скарбꙋ нашего мꙋсели такѣ долго чекати братїа ваши, чересѣ которихъ теперь шестсотѣ злотихъ посилами; а затимъ ѹблегчившися бꙋдемосе[2] старати, жебисми вѣ короткимъ часе до того есче ѩколкосотѣ послали, также и запозичанихъ ф злотихъ его милости панꙋ Цибꙋлскомꙋ. Жадами кашꙋ милостѣ, ꙗко до того часꙋ пилни есте били той роботи такѣ, и ѡтѣ того часꙋ аби есте вѣ тимъ не ꙋставали, але ꙗко найпилней до тои божестѣвеной[3] роботи пилности приложили. Затимъ повторе зичимъ кашей милости ѡтѣ господа бога доброго здравїа и на всемъ счесливого поважения.

Изъ Ѩсѣ, ā марта, лѣта рождества Христова аѯа.

Єримий воевода.
(Собственноручная подпись.)

Въ Яссахъ, 2 іюля 1601 г.

Еремія Могила, воевода молдавскій, посылаетъ братству львовскому церкви Успенія 200 червоныхъ на строеніе церкви и проситъ, щобы молились о лучшіи времена для него.

Єремиа Могила воевода божиею милостию господарѣ земли мшлдавской.

Ласкавии панове братство честнаго храма ѹспениа пречистой богородици! Здорова и всего доброго ѡтѣ вѣ тройци славимаго бога кашей милости жичимо.[1]

Дошло насѣ писане кашей милости, зѣ которого выроздꙋмѣли есмо, ижѣ ѹредниѣ нашѣ ѹстецкий великѣ роскаданиа нашего не ѡтдалѣ тихѣ четирехѣ сотѣ золотихѣ на роботꙋ до церкве святой, за що барзо за зле на него маемо. А ижѣ тижѣ посланци кашей милости панѣ Миколай и панѣ Михаилѣ барзо не на способнии часи теперь до насѣ трафили, тѣди ѡдправы борзои и такои, якаа би се годила бити, не могли мѣти. Єднакже вѣ тихѣ замишанихѣ часѣхѣ що могло бити посилаемо на роботꙋ до церкве святои: с҃ червонихѣ золотихѣ, котории на тотѣ часѣ рачте каша милостѣ завдачне приневши дѣло начатое робити, а за насѣ господа бога просити, жеби насѣ господь богѣ щасливишими часами[1] потѣшити рачилѣ. Жичимо затимѣ и повторе кашей милости здорова и всего доброго ѡтѣ господа бога.

Даниѣ зѣ Ѩсѣ, юлиа ѣ, рокꙋ божего аѯа.

Єримий воевода.
(Собственноручная подпись.)

Въ Сучавѣ, 10 мая 1603 г.

Еремія Могила, воєвода молдавскій, посылаєть братству львовскому храма Успенія через братій ихъ Прокопа и Филипа 1.000 золотыхъ польскихъ на строеніе церкви и желаєть, щобы тую вскорѣ окончено.

Єремиа Могила воєвода божию милостию господарь[1]) земли молдавской.[2])

Панове мирани братство львовское! Тимъ писанемъ нашимъ здрова вашей милости пажаемо и всего доброго отъ господа бога вашимъ милостямъ жичимо.

Єсть писана вашей милости, которое намъ панове братиа вашей милости: панъ Прокопъ и панъ Филипъ отдали, зродѣмѣлнемо и радненемы были зарадъ ихъ до вашей милости отправили, але для великихъ трудностей, а зволаца за недостаткомъ скарбу нашего, не могли ся таки скоро отправити. Однакъ же ато посылаемо через ихъ тисячу золотихъ полскихъ, которими жадаемо, абысте наша милость тимъ болшое милость и старане школо тоей роботи мѣли, ажебы тая робота за помочию божие въ рихлимъ часѣ свой конецъ мала. Отъ тимъ вашей милости господу богу поручаемо.

Данъ въ Сочавѣ, дня ві мая, року божого ҂ѕг.[3])

Єремий воєвода.
(Собственноручная подпись.)

Въ Яссахъ, 12 іюля 1602 г.

Лука Строичь, логофетъ молдавскій, пишетъ братству львовскому храма Успенія, що господарь молдавскій послалъ 500 золотыхъ польскихъ на строеніе церкви посредствомъ Николая краваца, а другихъ 500 золотыхъ вышлетъ въ короткомъ времени.

Мои ласкави панове братства честного храма Успенія пречистой богородицы!

Преславно служу мою и всякие значности ласцы вашей милости заслугамъ: мое доброго здравія, такъ и счасливого положенія на Успенъ отъ господа бога на часи длугие вашей милости верне дячи.[1])

Мое изъ Істного заслуга через братій своихъ, такъ и изъ отдалного писанія ихъ отъ вашей милости зродѣмѣлемъ и вшитекимъ и въ чимъ мне могло служити святому храму тому, на моей хвали и на моемъ старанию вашей милости ничого не сходило. Але за великомъ недостаткомъ скарбу его господарской милости, а до того за великими[2]) клопотами и неспокойними[3]) и частими трогами, такъ школи ся годило не могласе вашимъ милостямъ и тому святому храму послужити.[4]) Однакъ, что могло быти на того часу, отдалъсто через пана Миколая краваца[5]) 4 золотихъ полскихъ. А если его милость вышелъ въ короткомъ часу такъвого[6]) скорбу послати, тилко рачъ наша милость господа бога просити о доброе здравіе и о некой, аби его господарска милость и земля тая 8 покою была. О ти дени причинии что есть наша милость просили, отдалъ ся вашимъ милостямъ. До его милости Симиона воєводы не силъ такъвой часъ ани есть, бо его милость пилнуе чинити за сонце, и тилко жени ся мога затримати. Зъ стороны Гавриила и Олмы, школа ласка есть малъ что чинити за сонце, и тилко жени ся мога затримати. Зъ стороны Гавриила и Олмы, школа ласка есть малъ что чинити за сонце, и тилко жени ся мога затримати. Остатокъ того хитскаго, зродѣмѣлемъ; прочи однакъ рачъ бути наша милость ласкавы на нихъ, жени ся бачили. Остатокъ того нина писаного пространѣйше рачъ наша милость зродѣмити за пана Николая Доиранского. А затимъ некторе значности и повелность служи своихъ заслугамъ ласкамъ вашей милости Успенъ.

За Мсъ, ві ноя, року спасительного ахъ.

Значный пріятель вашей милости и нижайший слуга и раба честного храма Успенія пречистой богородицы

Лукашъ Строичь логофетъ.[7])

Въ Сучавѣ, 10 мая 1603 г.

Еремія Могила, воєвода молдавскій, посылаєть братству львовскому храма Успенія через братій ихъ Прокопа и Филипа 1.000 золотыхъ польскихъ на строеніе церкви и желаєть, щобы тую вскорѣ окончено.

Єремиа Могила воєвода божию милостию господарь[1]) земли молдавской.[2])

Панове мирани братство львовское! Тимъ писанемъ нашимъ здрова вашей милости пажаемо и всего доброго отъ господа бога нашимъ милостямъ жичимо.

Єсть писана вашей милости, которое намъ панове братиа вашей милости: панъ Прокопъ и панъ Филипъ отдали, зродѣмѣлнемо и радненемы были зарадъ ихъ до вашей милости отправили, але для великихъ трудностей, а зволаца за недостаткомъ скарбу нашего, не могли ся таки скоро отправити. Однакъ же ато посылаемо через ихъ тисячу золотихъ полскихъ, которими жадаемо, абысте наша милость тимъ болшое милость и старане школо тоей роботи мѣли, ажебы тая робота за помочию божие въ рихлимъ часѣ свой конецъ мала. Отъ тимъ вашей милости господу богу поручаемо.

Данъ въ Сочавѣ, дня ві мая, року божого ҂ѕг.[3])

Єремий воєвода.

Въ Устю, 9 мая 1605 г.

Лука Строичь, логофетъ молдавскій, пишѣщаетъ братству Ставропигійскому, що господарь посылаетъ за его хлопотами черезъ Николая Лукашевича 1,000 золотыхъ польскихъ на строеніе церкви Успенія и що посолъ братскій имѣетъ еще особые порученія отъ господаря для братства.

Мои ласкавии панове братство львwское храма честнаго Ѕсвященіа пречистыа богородицы![1]

Служби мое поволение до ласки вашей милости залецаю, здравіа доброго и на вишмъ счасливого нарожена wтъ господа бога вашей милости кѣрне личю.[2]

Видѣвъ можности моей якомъ могли служилемъ къ той справе посланцови вашей милости пану Миколаеви[3] ѕ его господарской милости и самогомъ wтпровадилъ ажь до Ѕсва самъ; идъ Ѕсва давши ему подоѕ wтправилемъ его. Черезъ которого wтсилемъ тисеча долотыхъ полскихъ. Милемъ и Ѕстное зацение wтъ его господарской милости, але ижь тимъ часомъ и тимъ[4] не бѣдѣ панъ Миколай Ѕстви w всемъ вашей милости дасть справѣ. И якомъ до того часѣ служилъ тому честному храму и вашей милости, и wтъ того часѣ напередъ на личливости и на послугахъ моихъ сходити не бѣдетъ. Затимъ повторе служби мои поволении и личливии залецамъ ласцъ вашей милости.

Идъ Ѕсва. май ї. лѣта рождества Христова аѯе.

Вашей милости всего добра личи

Лукашъ Строичь логофетъ.[5]

Въ Яссахъ, 10 іюня 1604 г.

Еремія Могила, воевода молдавскій, посылаетъ братству львовскому храма Успенія 1,000 золотыхъ польскихъ на строеніе тогожь и обѣщаетъ въ нѣсколько недѣль выслати еще другихъ 1,000 золотыхъ.

Иѡ Еремѣа Могила воевода божиею милостию господарь земли молдавское.

Честные брожоньи панове братство храма Ѕсвященъ пречистой владычицѣ богородицѣ града львовского, мирани! Тымъ писанемъ нашимъ здорова вашей милости пожѣлаемо и всего доброго wтъ господа бога вашей милости личимо!

Писане вашей милости намъ, wтъ братей вашихъ: пана Юнего Афендика и пана Миколы Добранского wтдано намъ, въ которомъ досыть прикладни писано зрозумѣли есмо. За такъ великое раздѣжение и ревности, которую имаете школе тей святой церкви, и занежь насъ въ той зачатой роботе всегда рачите поможати и до того пити, яко да нашимъ по господа бога попечениемъ и помощию къ тому не Ѕставати але w совершение ся и докончанию до конца ся старати, нашимъ милостямъ за тое яко истинными слугамъ и сыномъ церковными, а намъ яко личливымъ, дякуемо. Господь бога, который есть сердоведцы[1] всихъ, теды той вѣдаетъ и серце наше, яко есть прихилно къ тому святому храму и яко желаетъ душа наша того, якобы ся чимъ скорый докончыла. Тотже вѣдаетъ николѣ и трудности нашѣ, также и иншие затяги, передъ которыми утаи бысми ради тое все радомъ хотѣли мѣти недопущаетъ часъ. Однакже помощию божию бывши вирѣлими. Зирающимъ на милость божию также и на молитовъ пречистыа владычицѣ нашеа богородицѣ, яко насъ въ тому

Въ Устю, 9 мая 1605 г.

Лука Строичь, логофетъ молдавскій, пишѣщаетъ братству Ставропигійскому, що господарь посылаетъ за его хлопотами черезъ Николая Лукашевича 1,000 золотыхъ польскихъ на строеніе церкви Успенія и що посолъ братскій имѣетъ еще особые порученія отъ господаря для братства.

Мои ласкавии панове братство львwское храма честнаго Ѕсвященіа пречистыа богородицы![1]

Служби мое поволение до ласки вашей милости залецаю, здравіа доброго и на вишмъ счасливого нарожена wтъ господа бога вашей милости кѣрне личю.[2]

Видѣвъ можности моей якомъ могли служилемъ къ той справе посланцови вашей милости пану Миколаеви[3] ѕ его господарской милости и самогомъ wтпровадилъ ажь до Ѕсва самъ; идъ Ѕсва давши ему подоѕ wтправилемъ его. Черезъ которого wтсилемъ тисеча долотыхъ полскихъ. Милемъ и Ѕстное зацение wтъ его господарской милости, але ижь тимъ часомъ и тимъ[4] не бѣдѣ панъ Миколай Ѕстви w всемъ вашей милости дасть справѣ. И якомъ до того часѣ служилъ тому честному храму и вашей милости, и wтъ того часѣ напередъ на личливости и на послугахъ моихъ сходити не бѣдетъ. Затимъ повторе служби мои поволении и личливии залецамъ ласцъ вашей милости.

Идъ Ѕсва. май ї. лѣта рождества Христова аѯе.

Вашей милости всего добра личи

Лукашъ Строичь логофетъ.[5]

Въ Устю, 3 мая 1605 г.

Лука Строичь, логофетъ молдавскій, извѣщаетъ братству Ставропигійскому, що господарь посылаетъ за сто хлопотами черезъ Николая Лукашевича 1,000 золотыхъ польскихъ на строеніе церкви Успенія и що посолъ братскій имѣетъ еще особые порученія отъ господаря для братства.

Мои ласкавии панове братство анкwское храма чистаго Ѕвѧтиꙗ пречистиꙗ богородицѣ!)

Оѹжии мое поволение до ласки вашей милости залецаю, здравꙗ доброго и на вшемъ счеслиого поможа wтъ господа бога вашей милости кѣрне личю.)

Кдаѹгъ можности моей шкомъ могла сѧжилемъ къ той справе посланцоки вашей милости нашѹ Миколаеки) ѹ его господарской милости и самогомъ wтпровадилъ ажь до Ѕста самъ: изъ Ѕста давши емѹ подходѹ wтправилемъ его. Черезъ которого wтсилемъ тисеча золотыхъ полскихъ. Милемъ и ѹстное запецие wтъ его господарской милости, але ижь тимъ часомъ ꙗ тимъ) не бѹдѹ вамъ Миколай Ѕстии w всемъ вашей милости дасть справѹ. И шкомъ до того часѹ сѧжнаъ томѹ чистномѹ храмѹ и вашей милости, и wтъ того часѹ напредъ на личливости и на посѹгахъ моихъ сходити не бѹдетъ. Затимъ поктоpе сѧжки мои поволении и личливии залецамъ ласцѣ вашей милости.

Изъ Ѕста, май г. лѣта рождества Христова ахѣ.

Вашей милости всего добра личи

Лѹкашь Строичь логофетъ.)

Въ Яссахъ, 15 іюня 1607 г.

Симеонъ Могила, воевода молдавскій, посылаетъ братству Ставропигійскому 1,000 золотыхъ польскихъ на строеніе церкви, и обѣщаетъ свою помощь и въ будущемъ по примѣру своего покойного брата Еремія.

Симеонъ Могила воевода божіею милостию господарь земли молдавской.)

Панове братство храма чистного Ѕвѧтиꙗ пречистиꙗ богородица мѣста анкwского: доброго здрова и счеслиого поможа wтъ господа бога вашимъ милостямъ кѣрне личими.)

Притомъ вашей милости wзнаемѹемъ, ижь нѣ писма вашей милости зрадѹмѣли есми и ради есми были, ани зарадъ посланци вашей милости wтправлени были, але дила великихъ трѹдности а двласча недостатѹ скарбъ нашего, также и дила того, ижь свято почившій братъ нашъ господарь Еремиꙗ накладалъ на то, радѹмоли есми, ижь недосталъ господа его не схочетъ насъ до того довбетити. Але ижь зрадѹмѣли есми wтъ посланцовъ вашихъ, ажь ей милостъ не намастъ воли тои роботи кончити, але дозволила намъ тое кончити, чего ми и wсемъ того секи личими, дила того посланами на тотъ часъ тисечь золотыхъ полскихъ, жадаючи вашѹ милостъ, абы наша милостъ то wтправити старане такоеи рачили чинити, шкоби тая сѧтала пѣрвокъ ка пришлемъ лѣтѣ до довершиꙗ могла прійти. До чего, если насъ господь богъ въ добрымъ здравіи додержитъ, бѹдемъ ся старати, абисми томѹ досить ѹчинили. Затимъ поктоpе личимъ вашей милости доброго здравіꙗ.

Изъ Ѕсъ, мꙗ ві, лѣта ахѣ.

Симеонъ воевода.
(Собственноручная подпись.)

Въ Каменицѣ, 10 мая 1609 г.

Лука Строичь, логофетъ молдавскій, извѣщаетъ Ставропигійскому братству, що господарь посылаетъ черезъ Николая Лукашевича, полтора тысяча золотыхъ польскихъ на строеніе церкви Успенія, и пишетъ еще больше грошей, если будетъ нужно.

Мои ласкавии панове братство. Доброго здрова и вишлемъ радостныхъ потѣхъ wтъ господа бога вашимъ милостямъ кѣрне мѣти личѹ на часы долгие незамереные.

Вашимъ милостямъ моимъ ласканымъ паномъ wзнаймѹю, ижь господарь его милость посылаетъ вашимъ милостямъ черезъ Миколая брата вашей милости пѹлтора тисечи золотыхъ полскихъ, те рачть на той храмъ божый, жадаючи вашей милости мне есть до того часѹ працѣ приложыти рачили до той роботы божей абы наша (милость?) и wтъ того часѹ напредъ полезной милости прикладати рачили, шкобы тое начато божие неда wмешкана могла ся wтправити и докончити. А ижь панъ Миколай такъ скоро не могла ся wтправити, теды не поседитъ тое ни за якои нихоти его господарской милости але изъ недостатка нашего, ено изъ недостатѹ скарбѹ его господарской милости, такъ тыжь для великихъ и незносныхъ расходовъ его господарской милости. Єдинаки его господарская милостъ за немочие божие то есть что начала старане мастъ ани совершиться, тилко жены и наша милостъ до того пилности своей прилежити рачили. А если бѹдетъ наша милостъ и вашей потребовали вѣнедей него лѣта, wнецамъ его господарская милостъ дати, тилко рачи наша милостъ послати. А ижь не мастъ панъ Миколай листѹ его господарской милости до вашихъ милостей, не рачть емѹ за тое за ли мѣти, бо за скишаными выиздомъ моимъ тое ся стало, ижь вида листѹ wтохалъ, нихотечи шетати ся мнѣ. Затымъ и поктоpе ласцѣ ся вашимъ милостямъ wтдаю.

Въ Каменица, мѣсяца мая ві, ахѣ.

Вашимъ милостямъ моимъ ласкавымъ паномъ ко всемъ дыпланный приятелъ и слуга

Лѹкашь Строичь логофетъ, рѹка власна.

Нище розміщено перші офіційні печатки Львівської Ставропігії, якими затверджувалися документи Львівського Успенського Ставропігійського братства, які датуються 1591 роком.

ГРАДСКИ ПЕЧАТ ОД ЛОЗНИЦЕ

Слід також наголосити, що із нових досліджених джерел по історії та християнській культурі Львівської Ставропігії є унікальна Біблія «Новий Завіт Господа нашого Ісуса Христа», яка була видрукувана в 1903 році за благословенням та дозволом до друку митрополита УГКЦ Андрея Шептицького в Ставропігійській типографії.

Вона унікальна тим, має вже дві мови, паралельно по тексту йдуть церковнослов'янська та українська мови.

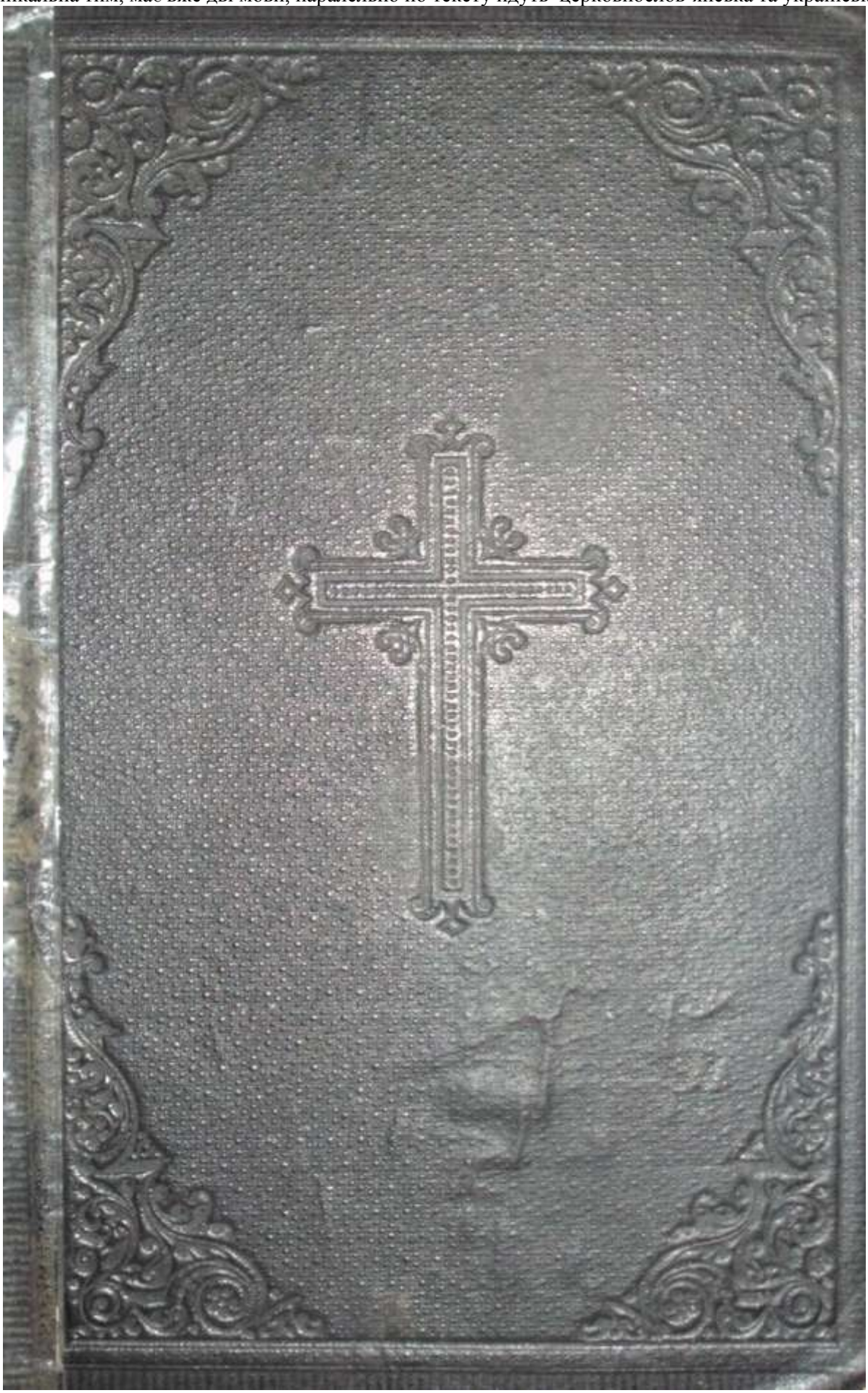

Ч. 4531.

Позваляє ся печатати.

Отъ гр: к: Митрополит: Ординаріата:

Львôвъ, дня 16-о Липня 1903.

† **Андрей**

Митрополитъ

Права власности застерегаютъ ся.

НОВЫЙ ЗАВѢТЪ

Господа нашого Іисуса Христа

въ языцѣ церковно-словеньскôмъ

съ переводомъ на языкъ народно-рускій

О. Александра Багиньского

Пралата домового Єго Святости Папы Римского, канцлера Митроп. Капитулы Львôвскои,

и съ поясненями основаными на коментарахъ одобреныхъ св. католицкою Церквою.

(За одобренемъ и благословенемъ Преосвященого Митроп. Ординаріата).

ЛЬВÔВЪ 1903.

Накладомъ выдавництва Библіотеки богословскои.

Типографія Ставропигійского Института
подъ управленемъ Іосифа Данилюка.

У висновок наголосимо, що рамках святкування нового навчального року 1 вересня 2016 року в Інституті Східної Європи та на Кафедрі Українознавства УЛС, пройшло обговорення діяльності Інституту Східної Європи та Кафедри Українознавства у 2016-2017 навчальному році, обговорено та затверджено до друку видання нових наукових праць вчених Кафедри Українознавства, затверджено проведення **26 листопада 2016 року** Міжнародної наукової конференції з нагоди 15-ти ліття заснування ІСЄ та 430 - річниці Львівської Ставропігії...